

0

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΦΕΒΡΑΡΗΣ 1977

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος για την έκτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6B – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 46308
ΛΕΜΕΣΟΣ ΤΗΛ. 54277

ΤΙΜΗ 250 Μίλες

Σ' αυτό το τεύχος δημοσιεύονται:

Σελίς

— ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ
ΣΤΗ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ 3

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

— Ἡ ὀργάνωση τῆς ἀμυνάς μας ἀποτελεῖ τὴ βάση τοῦ ἀγώνα
γιὰ λευτεριά 7

— Οἱ προεκλογικὲς ὑποσχέσεις καὶ ἡ μεταεκλογικὴ πραχτικὴ
τῶν Κομμάτων 11

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

— Κομμουνιστικὸ Κόμμα τὸ Κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης 25

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

— Ἡ δυνατότητα ἀνοικοδόμησης τοῦ Σοσιαλισμοῦ χωρὶς τὸ πέρασμα
ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ (Μέρος Β') 28

— Τὸ πρόβλημα τῆς παλινὸρθωσης τοῦ Καπιταλισμοῦ στὴν Σ. Ἕνωση 34

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ ΣΤΗ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Οι δύο συναντήσεις Μακαρίου — Ντεχτάς, σαν προσπάθεια, για την «λύση» του κυπριακού προβλήματος ήταν πραγματικά για τον λαό ένα αναπάντεχο γεγονός που έντυπωσε. Αυτό όμως που αποτελεί πόθο και θέληση του λαού μας, Έλλήνων και Τούρκων και το οποίο ο λαός, περίμενε από τέτοιες συναντήσεις έλειπε.

Ο Μακάριος και ο Ντεχτάς δεν συναντηθήκανε, σαν αντιπρόσωποι του κυπριακού λαού, Έλλήνων και Τούρκων για να βρουν τρόπο:

- Να φύγουν όλα τα ξένα στρατεύματα.
- Να διαλυθούν οι στρατιωτικές βάσεις.
- Να εξαληφθεί η βία.
- Να πληρωθούν αποζημιώσεις στον λαό.
- Να γυρίσουν ΟΛΟΙ οι πρόσφυγες, Έλληνες και Τούρκοι στα σπίτια τους.
- Με το πλατύ χαμόγελο, την ειλικρίνεια και την αδερφοσύνη του δουλευτή, που χαρακτηρίζει τον λαό μας να σκύψουμε στο χωράφι και στον πάγκο, για να ξαναφτιάξουμε το διός μας, την ζωή μας, την προκοπή.

Τίποτε πάνω σ' αυτή την γραμμή δεν μπήκε για εξέταση.

Αυτό που τους οδήγησε στην συνάντηση, αυτό που βάλανε στο τραπέζι για να «λύσουν» είναι το μοίρασμα της Κύπρου. Πόσο και ποιο θάνατο το μερτικό (ποσοστά εδάφους), όχι βέβαια του λαού, Έλλήνων και Τούρκων, μά το μερτικό των Έλληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων κεφαλαιοκρατών. Το μερτικό είναι για τους εμπόρους και τους βιομηχάνους, για τους τραπεζίτες και τους γαιοκτήμονες, για τους κάθε λογής εκμεταλλευτές.

Όλοι αυτοί βάλανε σκοπό να μοιράσουν την Κύπρο και τον λαό της. Εκμεταλλευόμενοι τα εθνικά αισθήματα του λαού θέλουν να χωρίσουν τον κόσμο, που ο καθένας θα εκμεταλλεύεται.

Είναι γι' αυτό που 20 χρόνια τώρα τραβολογούν τον κόσμο της δουλειάς και του μόχθου στην φθορά της εθνικιστικής και της σωβινιστικής σύγκρουσης.

Ο λαός δεν έχει να μοιράσει τίποτε. Ο λαός ξέρει να σέβεται το θιός και τον κόπο του διπλανού του, όποιος κι' αν είναι αυτός. Αυτό τον κόσμο της δουλειάς, που να η Ζωντανή Πατρίδα, ο λαός δεν τον θέλει χωρισμένο.

Η φανταχτερή εντύπωση από την αναπάντεχη συνάντηση Μακαρίου — Ντεχτάς έσθησε, σαν πυροτέχνημα, άμέσως με την ανακοίνωση και την επαφή με τους δημοσιογράφους, γιατί φάνηκε ολοκάθαρα πώς πρόκειται για την ίδια πορεία του μοιράσματος της Κύπρου και του λαού της: σ' ένα συμβιβασμό με τον ιμπεριαλισμό κι' ότι στην ουσία είναι μιὰ νέα προσπάθεια εξαπάτησης με το λανσάρισμα νέων λέξεων και όρισμών (φόρμουλες) για να δώσουν το χάππι της διχοτόμησης με νέο μέλωμα.

Γρήγορα φάνηκε πώς ο λαός δεν δέχεται αυτήν την εξαπάτηση. Η αντίδραση του λαού, έστω και άνοργάνωτη στρίμωξε την κυβέρνηση και την πολιτική ήγηση, που ενώ στο εθνικό συμβούλιο έγκρίνει όμοφωνα την γραμμή, που χαρακτήρισε στις συσκέψεις των ήγγετων της κεφαλαιοκρατίας, Μακαρίου — Ντεχτάς, στα ανακοινωθέντα των κομμάτων και στα δημοσιογραφικά τους όργανα βαλτήκανε να δώσουν ένα σωρό αντιφατικές έρμηνείες και διαβεβαιώσεις για την περιφρούρηση των δικαιωμάτων του λαού μας.

Ενώ ο Μακάριος και ο Ντεχτάς μιλούν για αρχές και τρόπους πάνω στους όποιους θα στηριχτεί η μοιρασιά και τα ποσοστά εδάφους, από την άλλη ανακαλύφτηκε ο όρος δικοινοτική όμοσπονδία, που σύμφωνα μ' αυτούς δεν σημαίνει διπεριφερειακή ή διζωνική. Ενώ ο Μακάριος στην δημοσιογραφική διάσκεψη δήλωσε καθαρά, πώς η έπιστροφή όλων των προσφύγων στα σπίτια τους προσκρούει σε πολλά προβλήματα, γιατί αλλάζει η δημογραφική σύνθεση (θα υπερισχύσουν οι Έλληνες) και έτσι δεν έξυπακούεται δικοινοτική όμοσπονδία, τα κόμματα και οι έφημερίδες τους, χωρίς να διαφωνούν μ' αυτή τήθεση του Μακαρίου και χωρίς να την καταγγέλλουν, μιλούν για «Λύση» του Κυπριακού που θα προνοεί έπιστροφή όλων των προσφύγων στα σπίτια τους.

Αυτές κι' ένα σωρό άλλες αντιφάσεις οδηγούν την όλη πορεία των συσκέψεων σε μιὰ φάρσα και την πολιτική ήγηση σε μιὰ γελοιοποίηση μπροστά στα μάτια του κυπριακού λαού και του κόσμου.

Μέσα από αυτά τα γεγονότα ή έργατική τάξη και ο λαός του τόπου πρέπει να συνειδητοποιήσουν, ότι η κεφαλαιοκρατία της Κύπρου (Έλληνική και Τουρκική) δεν μπορούν να λύσουν το Κυπριακό πρόβλημα, προς όφελος του λαού. Είναι μέσα στην φύση τους να οδηγήσουν στην διχοτόμηση της Κύπρου. Κι' αυτό γιατί και οι δυο πλευρές είναι υπηρέτες του ιμπεριαλισμού. Τα πλούτη τους, τα κέρδη τους, τις επιχειρήσεις τους, την ανάπτυξή τους, την δέσανε και την στηρίζουν στο ξένο κεφάλαιο. Θέλουν να αναπτυχθούν σαν καπιταλιστές. Την γραμμή όμως της καπιταλιστικής ανάπτυξης στον σύγχρονο κόσμο και ειδικότερα στον χώρο των έξαρτημένων χωρών την έλέγχει και την καθορίζει ο ιμπεριαλισμός, Αμερικάνικος Ρώσσιος και Έδρωπαίικος.

Ο ιμπεριαλισμός που στην φύση του θρίσκειται ο ανταγωνισμός και η σύγκρου-όλεπει και θέλει την καπιταλιστική ανάπτυξη στις έξαρτημένες χώρες μέσα από ανταγωνισμούς και συγκρούσεις, μέσα από το κομμάτιασμα των χωρών και των λαών, γιατί μόνο έτσι μπορεί να μπαίνει, να διαλύει, να έξαρτά και να ύποτάσσει τους λαούς για να ύπηρετεί την λειτουργία και την ανάπτυξη των κερδών και των συμφερόντων του.

Ἡ κεφαλαιοκρατική τάξη τοῦ τόπου μας εἶναι κομμάτι αὐτοῦ τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ μηχανισμοῦ. Ὑπακούει σ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν διχοτόμηση. Γιὰ νὰ δώσει τὴν μάχη τῆς πραγματικῆς ἀπελευθέρωσης ὀφείλει πρῶτα νὰ ζετινάξει τὴν ἱμπεριαλιστικὴ ἐξάρτηση. Ὅμως γιὰ κάτι τέτοιο εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανη γιατί εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα αὐτῆς τῆς ἐξάρτησης.

Ὁ τελευταῖος πυρετὸς ποὺ κυρίεψε τοὺς ἱμπεριαλιστικοὺς κύκλους καὶ τοὺς ντόπιους ὑποταχτικούς τους, ὀφείλεται στὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ νὰ χρησιμοποιήσει τὴν ἐκλογὴ Κάρτερ, ὡς μιὰ νέα καὶ ἠθικὴ δύναμη, ποὺ μὲ τὴν γελαστὴ μάσκα καὶ τὸν «δημοκρατικὸ» δυναμισμὸ νὰ «λύσει» τὰ προβλήματα τῆς καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης στὸν κόσμον καὶ ἰδιαιτέρως στὶς ἐξαρτημένους χώρες, γιὰ νὰ παραταθεῖ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ νὰ ἀπομονωθοῦν καὶ ἐξουδετερωθοῦν τὰ λαϊκὰ κινήματα.

Ἀκόμα στοχεύει στὴν ἐξουδετέρωση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ὑψώνοντας τὰ ἴδια συνθήματα μ' αὐτὸν καὶ δημαγωγώντας γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Στὴν ἀπομόνωση τοῦ Σοσιαλιμπεριαλισμοῦ ἀπὸ μιὰ σειρά περιοχῆς καὶ στὸ νὰ κερδίσει τὴν ἀστική τάξη καὶ τὰ μικροαστικά στρώματα τῶν διαφόρων χωρῶν, δίνοντάς τους ἐλπίδες γιὰ νέες εὐκαιρίες ἀνάπτυξης.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν πυρετὸ ἦταν φυσικὸ ὁ Ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς νὰ περιλάβει καὶ τὸ κυπριακὸ γιὰ συμβιβασμό. Ἀπὸ αὐτὸ τὸν πυρετὸ γεννήθηκε καὶ ἡ νέα ἐξέλιξη μὲ τὴν συνάντηση Μακαρίου — Ντεχτᾶς μὲ σκοπὸ ἓνα συμβιβασμὸ καὶ μιὰ «δίκαιη» μοιρασιά, τέτοια ποὺ νὰ μονιμοποιεῖ τὸν διχασμὸ καὶ νὰ καθιερώνει τὸν Ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ, ὡς ρυθμιστὴ τῆς κάθε λύσης καὶ νέας ἐξέλιξης.

Ἡ Κυβέρνηση Μακαρίου καὶ ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ἀπὸ γωρὶς θεώρησε τὴν ἐκλογὴ Κάρτερ ὡς τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, γιὰ νὰ προσχωρήσει ὀριστικὰ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ ἀλλάζοντας τὸ ἀφεντικὸ τῆς, ποὺ γιὰ ἓνα ὀλόκληρο αἰῶνα ὑπῆρξε ὁ Ἑγγλέζικος ἱμπεριαλισμὸς. Ἔτσι ἦταν φυσικὸ νὰ ὑποδεχτεῖ μὲ τυμπανοκρουσίες τὴν νέα Ἀμερικάνικη ἐξόρμηση καὶ νὰ μπεῖ στὸν χορὸ τῆς ἐξαπάτησης τοῦ λαοῦ γιὰ δῆθεν «δίκαιη» λύση.

Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ πυρετοῦ τῆς νέας ἐξόρμησης τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ στὴν Κύπρο ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια μερικὰ διδάγματα γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαό, ποὺ ὄ π ρ έ π ε ι ν ᾶ γ ί ν ο υ ν σ υ ν ε ἰ δ ῆ σ η γ ι ᾶ δ ρ ᾶ σ η.

Ἡ περιλάλητη ἀντίθεση Κληρίδη — Μακαρίου στὴν γραμμὴ λύσης τοῦ Κυπριακοῦ χάθηκε ξαφνικὰ καὶ τὴν διαδέχτηκε ἡ σύμπνοια καὶ ἡ συνεργασία. Ἡ περιβόητη καταγγελία τῆς δράσης τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, τῆς πολιτικῆς τῶν Δυτικῶν καὶ τοῦ ΝΑΤΟ, πάνω στὴν ὁποία στηρίξαμε τὴν ἐκλογικὴ τους ἐπιτυχία τὸ ΑΚΕΛ, ἡ ΕΔΕΚ καὶ ἡ «Δημοκρατικὴ Παράταξη» γίνεται σήμερον ἄξονας γιὰ τὴν «λύση» τοῦ Κυπριακοῦ μὲ τὴν ἄχαρη προσπάθεια νὰ καλυφθεῖ κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα τοῦ Ο.Π.Ε. Ἡ γραμμὴ τοῦ «Δημοκρατικοῦ Συναγερμοῦ» γίνεται ἡ ἐπίσημη πολιτικὴ τῆς Κυβέρνησης καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου μὲ τὴν ὁμόφωνη ἔγκριση ὅλων τῶν κομμάτων.

Ἡ παντιέρα τοῦ Μακροχρόνιου ἀγώνα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἔγινε ὅλη ἡ προεκλογικὴ καμπάνια, διπλώνεται, σήμερον, ἀπὸ ὅλα τὰ κόμματα καὶ τὴν Βουλὴ καὶ ἀφίγεται ἡ ὑπόθεση τοῦ λαοῦ στὴν, τάχατες, νέα «ἠθικὴ καὶ δημοκρατικὴ» ἡγεσία τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ.

Δυὸ βασικὰ διδάγματα πρέπει νὰ μποῦν στὴν βάση τῆς σκέψης καὶ τῆς δράσης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ κάθε τίμιου πατριώτη.

ΠΡΩΤΟΝ: Ἡ γτόπια κεφαλαιοκρατικὴ τάξη, ὅσες ἀντιθέσεις κι' ἂν ἔχει στὴν δικὴ τῆς ἐσωτερικὴ ἀνάπτυξη, ἀνάμεσα στὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ τὸ ἰδιωτικὸ κε-

φάλαιο, σάν ξενόδοουλη και έξαρτημένη από τόν ιμπεριαλισμό δέχεται κάθε ιμπεριαλιστικό σχέδιο «λύσης» του Κυπριακού, είναι έτοιμη νά παραμερίσει κάθε διαφορά της και νά διχοτομήσει και νά δέσει έτσι ακόμα πιό πολύ τόν τόπο στον άρμα του ιμπεριαλισμού.

ΔΕΥΤΕΡΟ: Η ήγεσία των κομμάτων και κύρια ή ψευδοταριστερή ήγεσία, ξένη στην έργατική τάξη και στον λαό έπισφραγίζει σήμερα τó ρόλο της, σάν ύποταχτικού τής ντόπιας κεφαλαιοκρατίας και διά μέσου της στον διεθνή ιμπεριαλισμό και έτσι είναι άνίκανη νά παίξει όποιοδήποτε ρόλο σ' ένα γνήσιο εθνικοαπελευθερωτικό άγώνα του λαού.

Τό ΚΚΚ ξεσκεπάζει και καταγγέλλει αύτή την καινούργια έξαπάτηση, που στην πραγματικότητα άποτελεί συνέχιση τής πορείας του Συμβιβασμού. Καταγγέλλει αύτή την συμβιβαστική πορεία που όδηγά με μαθηματική ακρίβεια στην διχοτόμηση και στην καταστροφή του τόπου.

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ ΣΤΗΝ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Μέσα στον λαό ύπάρχει, ήδη, διάχυτο, τó αίσθημα τής αντίθεσης σ' αύτή την γραμμή. Αίσθημα που πηγάζει από την βαθειά επιθυμία του λαού μας για έπιστροφή στα σπίτια και στο δίος του, από τόν πόθο του νά ζήσει Λεύτερος, χωρίς ξένα στρατεύματα και στρατιωτικές βάσεις, νά ζήσει σέ μιá ειρηνική ζωή. (Έλληνες και Τουρκοί).

Είναι αύτό τó αίσθημα που καθημερινά εκδηλώνεται σέ συζητήσεις και ζυμώσεις ανάμεσα στον λαό. Είναι αύτό τó αίσθημα που όδήγησε πολλές φορές την πολιτική ήγεσία σέ γελοιοποίηση και όδήγησε στην εκδήλωση κρίσεων μέσα στους κόλπους τής κεφαλαιοκρατικής τάξης. Είναι αύτό τó αίσθημα, που ως σήμερα έμπόδισε την διχοτόμηση.

Είναι αύτό τó αίσθημα που τρέμει ή ήγεσία των κομμάτων και κάμνει τó πán για νά έμποδίσει την οργανωμένη του εκδήλωση, γιατί σέ τέτοια περίπτωση ό λαός θά μπει στον πραγματικό του ρόλο ανατρέποντας την νόθα του ήγεσία.

Ό λαός μας πρέπει νά συνειδητοποιήσει πώς αύτό τó κίνητρο δέν είναι άρκετό και πώς την σωστή πορεία θά την άποφασίσει ή όργάνωση και ή μαχητική εκδήλωση αυτού του αίσθήματος.

Οί στιγμές που περνά ό τόπος μας είναι κρίσιμες. Η ανάγκη συγκεκριμένης δράσης, είναι, όσο ποτέ άλλοτε, έπιταχτική.

- Όργανώστε παντού συζητήσεις.
- Εκδηλώστε με ψηφίσματα την αντίθεσή σας για την πορεία του διαχωρισμού του λαού και του τόπου μας.
- Στείστε παντού έπιτροπές πάλης για την σωτηρία του τόπου.
- Όργανώστε παντού εκδηλώσεις που νά κάμουν ξεκάθαρη την αντίθεση του λαού με την πορεία αύτή.

ΟΛΑ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ
ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ ΣΤΗΝ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Η Κ.Ε. ΤΟΥ ΚΚΚ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Β'

Μέσα από την ὄλη πολιτική τῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας πού τὴν ὑποστηρίζει βγαίνει καθαρά, πὼς τόσο τὴν Ἄμυνα, ὅσο καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή μας, δὲν θέλουν νὰ τὴν στηρίξουν σ' ἓνα λαϊκὸ ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα καὶ καμώνονται, ὅτι δὲν πιστεύουν, πὼς ὁ λαὸς μας μπορεῖ νὰ ὀργανώσῃ μὲ τίς δίκές του δυνάμεις μιὰ ἀντίσταση κί ἓνα ἀγῶνα ἀπελευθέρωσης.

Τὴν ἄμυνα καὶ τὴν λύση τοῦ προβλήματός μας τὴν βλέπουν μονάχα σὰν ἀποτέλεσμα τῆς δράσης ἐξωτερικῶν παραγόντων, καὶ ὅταν μιλοῦν γιὰ «ἀγῶνα» ἐννοοῦν μιὰ προσπάθεια νὰ λειτουργήσουν αὐτοὶ οἱ παράγοντες, ὅσο γίνεται πρὸ εὐνοϊκῶν γιὰ τὴ «λύση» τοῦ προβλήματός μας.

Εἶναι χρήσιμο νὰ δοῦμε αὐτοὺς τοὺς παράγοντες καὶ νὰ ἐξετάσουμε τὴν δυνατότητα νὰ στηρίξουμε τὴν ἄμυνά μας καὶ πολὺ περισσότερο τὴν ἀπελευθέρωσή μας σ' αὐτούς.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ

Αὐτοὶ οἱ παράγοντες εἶναι: Οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις, οἱ ΕΠΑ καὶ ἡ ΕΣΣΔ, εἶναι οἱ κυριαρχικοὶ παράγοντες, τόσο σὰν ὑπερδυνάμεις ἀνταγωνιστικές, πού συγκρούονται γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία, ὅσο καὶ σὰν οἱ ἰσχυρὲς δυνάμεις τῆς ἐξάρτησης τῶν λαῶν, πού ὑποχρεώνονται νὰ κάμνουν μιὰ σειρὰ ἀναγκαίους συμβιβασμοὺς γιὰ ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τους, γιὰ ἐξάρτηση καὶ

καταπίεση τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν.

— Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη, σὰν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐνότητα μὲ τίς «Δημοκρατικὲς παραδόσεις» καὶ τὰ ἰδιαιτέρα συμφέροντά της, πού συγκρούονται μὲ τὰ συμφέροντά καὶ τίς τάσεις τῶν ὑπερδυνάμεων γιὰ τὸ μερτικὸ στὴν ἐξάρτηση καὶ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν λαῶν.

— Οἱ λεγόμενοι «Ἀδέσμευτοι» ἢ ὁ λεγόμενος «Τρίτος Κόσμος» πού στὴν οὐσία, στὴν συντριπτικὴ τους πλειοψηφία, εἶναι οἱ ν ε ο κ α π ι τ α λ ι σ τ ι κ ῆ ς ἑ ξ α ρ τ η μ ἔ ν ε ς χῶρες, πού συγκροτοῦν ἓνα μηχανισμό πλειοψηφίας στὰ Ἐνωμένα Ἔθνη καὶ πού συγκρούονται ὡς ἓνα μέτρο, μέσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ προβλήματα τοῦ ἀναπτυσσόμενου καπιταλισμοῦ μὲ τίς ἰμπεριαλιστικὲς ὑπερδυνάμεις καὶ τὸν Εὐρωπαϊκὸ ἰμπεριαλισμό.

— Ἡ Ὄργάνωση τῶν Ἐνωμένων Ἐθνῶν, σὰν ἡ ἐκφραση τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ καταπιταλιστικοῦ κόσμου.

Τὸ εἰκοσάχρονο διάστημα τῆς γέννησης καὶ τῆς πορείας τοῦ Κυπριακοῦ κράτους καὶ ἰγενικώτερα τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια ἦταν πλούσια σὲ γεγονότα καὶ ἀγῶνες μιᾶς σειρᾶς λαῶν, ἔτσι πού νὰ μᾶς δίνουν μεγάλη πείρα καὶ μιὰ καλὴ δυνατότητα ἀξιολόγησης αὐτῶν τῶν παραγόντων, γιὰ τὴν διάθεση καὶ ἰκανότητά τους νὰ ὑπερπίζουν τοὺς μικροὺς λαοὺς ἀπὸ ἐπιδρομὲς καὶ καταχτητικὲς ἐπεμβάσεις τῶν ἰσχυρῶν.

Σ' αυτό τὸ διάστημα μιὰ σειρά χώρες καὶ λαοὶ δεχτήκανε τὸ βάρος τῆς ἐπίθεσης καὶ τῆς καταχτητικῆς μανίας τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν ἰσχυρῶν καπιταλιστικῶν δυνάμεων. Τέτοιες εἶναι: Ἡ Κορέα, ἀντιμετώπισε τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεραλισμοῦ στὴν ὁποία πῆραν μέρος καὶ μιὰ σειρά ὑποταχτικῆς του χώρες. Ἡ Ἑλλάδα δέχτηκε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Ἑγγλέζικου καὶ ἀργότερα τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ. Στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς τὸ Κογκό δέχτηκε τὴν ἐπίθεση τῶν ἰμπεριαλιστῶν μετ' ἐπικεφαλῆς τοὺς Ἀμερικάνους καὶ κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας. Ἡ Κούβα δέχτηκε τὶς ἐπιθέσεις τῶν μισοφόρων ποὺ ὀργάνωσε ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς. Τὸ Βιετνάμ, ἡ Καμποτία καὶ τὸ Λάος γιὰ χρόνια ὀλόκληρα ἀντιμετώπισαν τὶς τεράστιες ἐπιθετικῆς δυνάμεις τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ, ποὺ χρησιμοποίησαν ὅλα τὰ συμβατικὰ ὄπλα καταστροφῆς, ἀκόμα καὶ βιοχημικὰ ὄπλα, καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ μιὰ σειρά ἄλλες ἰμπεριαλιστικῆς καὶ καπιταλιστικῆς χώρες. Ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία δέχτηκαν τὴν καταχτητικὴ ἐπέμβαση τῆς Σοχιετικῆς Ἐνωσης γιὰ τὸν στραγγαλισμὸ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς αὐτοτέλειάς τους, ἐνῶ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση κρατᾶ ἀκόμα τὰ στρατεύματά της σ' ὅλες τὶς χώρες τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας. Οἱ Ἀραβικῆς χώρες ὑποστήκανε τὴν ἐπεχτατικὴ ἐπίθεση τοῦ Ἰσραήλ, σὰν χωροφύλακα τῶν Ἀμερικάνικων συμφερόντων στὴν Μέση Ἀνατολή. Ἡ Μπαγκλαντές (Ἀ. Πακιστάν) δέχτηκε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Ἰνδικοῦ στρατοῦ γιὰ τὴν ἀπόσπασή της ἀπὸ τὸ Πακιστάν. Ἡ Ἀγκόλα δέχτηκε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Σοσιαλιμπεριαλισμοῦ μετ' τὴν δικαιολογία, τάχατες, τῆς βοήθειας. Ἡ Κύπρος δέχτηκε τὴν ἐπίθεση τῆς Τουρκίας μετ' στόχο τὸν διαμελισμὸ τῆς σὲ δυὸ κράτη. Τὸ Τιμόρ ἀντιμετώπισε τὴν εἰσβολὴ τῆς Ἰνδονησίας. Ὁ Λίβανος τὴν εἰσβολὴ τῆς Συρίας.

Κιόντ' αὐτὰ πρέπει νὰ σημειωθοῦν μιὰ σειρά ἄλλες ἐπεμβάσεις

μετ' τὴν βρώμικη μέθοδο τῆς διείσδυσης τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἰμπεριαλιστῶν, γιὰ ἀνατροπὴ κυβερνήσεων, ἐγκαθίδρυση στὴν ἐξουσία δικῶν τους πραχτόρων μετ' διχτατορίες κλπ., (Χιλή, Ἑλλάδα, Ἀργεντινὴ, Θαϊλάντη, Ἰνδονησία, Κύπρος κλπ.). Ἀκόμα πρέπει νὰ σημειωθοῦν μιὰ σειρά ἄλλες ἐπιθέσεις ἰσχυρῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν σὲ ἄλλες χώρες ποὺ ἀδύνατες.

Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν μιὰ μακροχρονιὰ περίοδο γεμάτη ἀπὸ στρατιωτικῆς καταχτητικῆς ἐπιθέσεις, ὠμῆς βίας καὶ αὐθαιρεσίας ἐγκλημάτων καὶ καταστροφῶν ἐνάντια στοὺς ἀδύνατους λαοὺς ἀπὸ τοὺς λίγους ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς μας.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποῖος ἦταν ὁ ρόλος τῶν παραγόντων, ποὺ ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τους βλέπουν σὰν τοὺς μόνους στοὺς ὁποίους μπορούμε νὰ στηρίξουμε τὴν ἄμυνα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή μας;

— Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ: Ἐδρασε, σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις μετ' τρεῖς, κύρια, τρόπους. α) Ἐλεγχόμενος οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὸν Ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμὸ, ὄχι μόνον δὲ νάντιδρασε στὶς καταχτητικῆς ἐπιθέσεις, ἀλλὰ μετ' ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἐπικύρωσε τέτοιες ἐπιθέσεις καὶ μετ' τὶς στρατιωτικῆς δυνάμεις, μιᾶς σειρᾶς μελῶν του πῆρε μέρος σὲ τέτοιους καταχτητικὸς πολέμους (Κορέα, Κογκό). β) Μετ' τὴν μέθοδο τῶν εἰρηνευτικῶν δυνάμεων μπῆκε σὲ μιὰ σειρά χώρες, ὄχι γιὰ νὰ διώξει τοὺς εἰσβολεῖς, μὰ γιὰ νὰ μονιμοποιήσει τὶς εἰσβολές καὶ βάζοντας σὲ ἴση μοῖρα τοὺς εἰσβολεῖς καὶ τὰ θύματα τους, νὰ πετύχει «Εἰρήνη», ποὺ στὴν οὐσία ἀποτελεῖ πάντα δικαίωση τῆς εἰσβολῆς καὶ κατάχτησης. Τέτοια παραδείγματα εἶναι ἡ Κύπρος καὶ τὸ Ἀραβοῖσραηλιτικὸ πρόβλημα. γ) Μετ' τὴν μέθοδο τῶν ψηφισμάτων προσπαθεῖ νὰ ἐκφυλίζει καὶ νὰ ἐχτονώνει τὴν ἀντίσταση τῶν λαῶν ἐνάντια στὶς ἐπιθέσεις μετατρέποντας τὴν σὲ πα-

θητική αδράνεια και ατέλειωτη αναμονή με τὸ πρόσχημα τῆς ἀποφυγῆς θυμάτων.

— ΟΙ «ΛΕΓΟΜΕΝΟΙ «ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΙ» ἢ «ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» πού στήν μεγάλη τους πλειοψηφία δὲν εἶναι παρὰ οἱ νεοκαπιταλιστικές χῶρες, με ἡγεσία τὴν κεφαλαιοκρατική τάξη, ἢ ὁποία ἀπὸ τὴν γέννησή της καὶ σ' ὅλη τὴν πορεία τῆς ἀνάπτυξης της βρίσκεται ἐξαρτημένη στοὺς ἰμπεριαλιστές, δὲν ἔπαιξε κανένα θετικό ρόλο στήν υπεράσπιση τῶν λαῶν ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἰσχυρῶν σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις πού ἀναφέραμε. Ἀντίθετα στήν Κορέα μιὰ σειρά ἀπ' αὐτές τὶς χῶρες πῆραν μέρος στήν ἐπίθεση ἐνάντια στὸν λαὸ τῆς Κορέας στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ. Ὁ Βιετναμέζικος λαὸς γιὰ χρόνια ὀλάκερα πάλεψε μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ με τεράστιες θυσίες γιὰ νὰ ἀντιτιμπώσει τὸ βάρος τῆς τεράστιας πολεμικῆς μηχανῆς τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν συμμάχων του. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ λεγόμενες «ἀδέσμευτες» χῶρες ἔβλεπαν με ἀπάθεια τὸν ἀγῶνα καὶ τὶς θυσίες τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ καὶ με τὴν γενική τους συμπεριφορὰ τόσο στὰ Ἐνωμένα Ἔθνη, ὅσο καὶ στὶς ἄλλες τους ἐκδηλώσεις ἐνίσχυναν οὐσιαστικά τὴν θέση τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ.

Στὴν Μέση Ἀνατολή παρόλο πού οἱ χῶρες, πού δεχτήκανε τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἰσραήλ ἀποτελοῦν βασικά στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐντούτοις, ἐχτὸς ἀπὸ ψηφίσματα χωρὶς καμμιὰ πραχτική ἀξία, δὲν ἔκαναν τίποτε γιὰ νὰ ἐμποδίσουν καὶ ἀνατρέψουν τὴν ἐπέχταση τοῦ Ἰσραήλ καὶ τὴν ἐξόντωση τῶν Ἀράβων, ἰδιαίτερα τῶν Παλαιστινίων καὶ τῶν Λιβανέζων.

Τέλος ἐκεῖ πού ἡ ἀνικανότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου γιὰ ἀποτελεσματική ὑποστήριξη τῶν λαῶν γίνεται ἐξόφθαλμη, εἶναι ἡ δική μας περίπτωση. Στὸν τόπο μας πραγματοποιήθηκε μιὰ ὦμη εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση,

μιὰς ἰσχυρῆς χώρας ἐνάντια σ' ἓνα ἀνυπεράσπιστο λαὸ καὶ μάλιστα ἰδρυτικό μέλος τῆς ὁμάδας τῶν «Ἀδεσμεύτων» χωρὶς αὐτὲς οἱ χῶρες νὰ μπορέσουν νὰ ἐναντιωθοῦν με ὁποιοδήποτε πραχτικό τρόπο καὶ νὰ ἀνατρέψουν αὐτὴ τὴν εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση. Στὰ δυόμισα χρόνια πού πέρασαν ἀπὸ τὴν τούρκικη εἰσβολὴ ἢ ὁμάδα τῶν «Ἀδεσμεύτων» ἰσχυροποίησε τὴν θέση της στὸν Ο.Ε.Ε., ἔτσι πού νὰ διαθέτει σήμερα τὸν μηχανισμό τῆς πλειοψηφίας. Παρόλα αὐτὰ δὲν κατάφερε μέχρι σήμερα παρὰ νὰ πετύχει μερικὰ ψηφίσματα με τέτοιο χαραχτήρα ἐχτόνωσης καὶ ἀσάφειας πού τὸν δέχτηκε καὶ τὸν ψήφισε καὶ ὁ ἴδιος ὁ εἰσβολέας.

Ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμή πού οἱ λεγόμενοι «Ἀδέσμευτοι» ποσοτικά καὶ ἠθικά διαθέτουν τὴν δύναμη νὰ καταγγείλουν ἀνοιχτὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Τουρκικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων στήν Κύπρο καὶ κάθε εἰσβολή, νὰ ἐπιβάλουν μιὰ σειρά κυρώσεις οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς, με τὶς ὁποῖες νὰ ἀπομονώσουν τὴν Τουρκία καὶ με μιὰ σειρά ἄλλα μέτρα, χωρὶς νὰ ἀποκλείονται τὰ στρατιωτικὰ μέτρα νὰ ἀναγκάσουν τὴν Τουρκία νὰ ἀποχωρήσει.

— Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ: Παρὰ τοὺς ἀνταγωνισμοὺς καὶ τὶς διαφορὲς του με τὶς ὑπερδυνάμεις, ἐντούτοις, σὰν ἰμπεριαλιστική δύναμη, εἶναι μέσα στήν φύση του νὰ ἀντιμάχεται τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικά κινήματα καὶ νὰ ἐπιδιώκει τὴν ἐξάρτηση καὶ τὴν ὑποταγὴ τῶν λαῶν. Ἔτσι πάντα οἱ χῶρες τῆς Εὐρώπης σταθήκανε δίπλα στὶς καταχρητικές δυνάμεις ἢ ἄλλες δὲν ἀντίδρασαν καθόλου στήν κατάχτηση τῶν λαῶν, καὶ καμιά φορά, με κανένα τρόπο δὲν ἀποτελέσαν δυνάμεις βοήθειας γιὰ τοὺς λαοὺς. Ἀντίθετα ὀρισμένες ἀπὸ αὐτὲς σταθήκανε σὰν τὰ τελευταῖα προπύργια τῆς ἀποικιακῆς ὑποδούλωσης καὶ ἐκμετάλλευσης τῶν λαῶν.

— ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ:

Σάν δυνάμεις τοῦ μονοπωλιακοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ἀπόδειξαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πὼς εἶναι οἱ δυνάμεις τῆς ἐπίθεσης τῆς ἐξάρτησης καὶ τῆς κατάρτησης τῶν λαῶν. Οἱ κύριοι ἐχθροὶ τῆς κάθε τάσης γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια τῶν λαῶν. Οἱ κύριοι στηλοβάτες ὄλων τῶν ἀντεπαναστατικῶν δυνάμεων καὶ ἀκόμα οἱ μάλιστα καὶ οἱ ὑποκινητὲς τῶν τοπικῶν διαφορῶν καὶ συγκρούσεων. Ὅλες οἱ περιπτώσεις ἐπιθέσεων πού ἀναφέραμε πρὸ πάνω, ἀποδείχνουν πὼς εἴτε γίνονται ἄμεσα ἀπὸ τὶς δυὸ ὑπερδυνάμεις, εἴτε αὐτὲς εἶναι οἱ ὑποκινητὲς τους. Εἶναι ὀλοφάνερο πὼς καμιὰ περίπτωση δὲν ὑπάρχει στὴν Ἱστορία, στὴν ὁποία οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις νὰ βοήθησαν γιὰ ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία ἢ γιὰ ἀπόκρουση ὁποιασδήποτε εἰσβολῆς καὶ ἐπίθεσης, ἓνα λαό, χωρὶς πίσω ἀπὸ τὴν ψεύτικη βοήθεια νὰ κρύβεται ὁ στόχος τῆς ἀλλαγῆς ἀφεντικοῦ καὶ τῆς ἐξάρτησης τῶν χωρῶν.

Τόσο στὴν κυβέρνηση, ὅσο καὶ στὴν πολιτικὴ ἡγεσία ἐπικρατεῖ ἀκόμα ἢ ἀντίληψη, ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν ὑπερδυνάμεων στὸν χῶρο μας ἀφήνει δυνατότητες ἐκμετάλλευσης αὐτοῦ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ χρησιμοποίησής του γιὰ τὴν ἄμυνά μας. Ἡ ἄποψη αὐτὴ εἶναι τόσο λαθεμένη, ὅσο καὶ παραπλανητικὴ, γιατί διασπᾶ καὶ πολώνει τὶς δυνάμεις μας σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, ἀφαιρώντας κάθε δυνατότητα ἐνότητας τῶν λαϊκῶν δυνάμεων γιὰ τὴν ὀργάνωση ἑνὸς ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ — ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη παραμερίζει καὶ σκεπάζει τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ ὑποταγὴ στὴν μιὰ ἢ στὴν ἄλλη ὑπερδύναμη ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ ἴδιου νομίσματος, γιατί καὶ στὴν μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση πρόκειται γιὰ τὴν στέρηση τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτέλειας.

Τέλος παραγωννίζεται ὀλοτέρα τὸ

γεγονός, πὼς οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις στὴν πορεία γιὰ παγκόσμια κυριαρχία, παρὰ τὶς βασικὲς τους ἀντιθέσεις πραγματοποιοῦν συμβιβασμοὺς ἐναντία στοὺς λαοὺς, ἐναντία στοὺς ἀγῶνες γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια γιὰ τὸ τοῦ ἀκκισμα τῶν λαϊκῶν κινήματων.

Ἡ Ἱστορία ἀπόδειξε, πὼς ὅσοι βρέθηκαν στὴν παγίδα τέτοιων συμβιβασμῶν τῶν ὑπερδυνάμεων, πλήρωσαν πολὺ ἀκριβὰ τὴν τάχατες εἰρηνικὴ συνύπαρξη.

Τὸ ἀσυζήτητο συμπέρασμα πού δίδασκει ἡ ἱστορικὴ πραγματικότητα τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων, εἶναι πὼς ὁ λαός μας καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν καμιὰ ἀπολύτως βοήθεια, οὔτε μπορεῖ νὰ προέλθει ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παράγοντες τίποτε πού, ἔστω νὰ ἐνισχύει τὸν ἀγῶνα τους γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια. Ἀντίθετα ἀποτέλεσαν πάντα καὶ θὰ ἀποτελοῦν τὶς δυνάμεις τῆς ἐπίθεσης, τῆς ἐξάρτησης καὶ τοῦ στραγγαλισμοῦ τῶν λαῶν.

Εἰδικώτερα ὁ λαός μας ἔχει ἤδη γευτεῖ μιὰ πλούσια πείρα τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν στόχων αὐτῶν τῶν δυνάμεων μὲ τρόπο πού νὰ συνειδητοποιεῖ, ὅτι ἡ ἄμυνά μας καὶ ἡ ὑπόθεση τῆς Λευτερίας μας δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ στηριχτεῖ σ' αὐτοὺς τοὺς ἐξωτερικοὺς παράγοντες.

Ἐφόσον αὐτοὶ πάνω στοὺς ὁποίους ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία θέλουν νὰ στηρίξουμε τὴν ἄμυνά μας καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή μας εἶναι ἀρνητικοί, μένει ἀκόμα ἀναπάντητο τὸ ἐρώτημα, πού πρέπει ὁ λαός μας νὰ στηρίξει τὴν ἄμυνα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή του; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ ἀπαντηθεῖ στὸ τρίτο μέρος αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου.

ΟΙ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΡΑΧΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΚΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ 5 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΒΡΗ 1976

Πέρασαν ἕξη μῆνες ἀπὸ τὶς βουλευτικὲς ἐκλογές, πού ἔγιναν στὸν τόπο μας. Εἶναι πιστεύομε, ἕνας ἰκανὸς χρόνος, γιὰ νὰ ἀναλογιστεῖ ὁ λαὸς τί ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Νὰ ἐξετάσει, ἂν οἱ βουλευτές, πού ψήφισε καὶ τὰ κόμματα τοῦ πραγματοποιήσαν ἢ ὄχι, ὅσα ὑποσχέθηκαν στὶς προεκλογικὲς τοὺς ἐκστρατείες καὶ στὰ προγράμματά τους. Ἄν ἀποδείχτηκαν ἄξιοι ἢ ὄχι τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ πού ζήτησαν, γιὰ νὰ φτιάξουν μιὰ δημοκρατία καὶ γιὰ νὰ μᾶς λύσουν τὰ προβλήματά μας.

Τὸ Κόμμα μας κάμνοντας μὲ τὴ σειρά του τὴν κριτικὴ καὶ τὴν αὐτοκριτικὴ του πάνω στὶς προεκλογικὲς του θέσεις, ὅπως τὶς διακήρυξε στὶς προεκλογικὲς του ὁμιλίες διαπίστωσε τὰ πῶς κάτω:

1) Τὸ ΚΚΚ ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας διακήρυξή του μετὰ τὴν ἐπανασύστασή του καὶ στὴ συνέχεια πολλὲς φορές, τόνισε πὼς ἡ Κυβέρνηση Μακαρίου καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου ἀκολουθοῦν μιὰ πορεία Συμβιβασμοῦ, πού μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ὀδηγεῖ στὴ διχοτόμηση τοῦ τόπου. Τὸ ΚΚΚ προσπάθησε νὰ φανερώσει στὸ λαό, πὼς πίσω ἀπὸ τὶς διακηρύξεις τῆς ἄρχουσας τάξης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας γιὰ «ἀγώνα» καὶ σταθερὴ ἐμμονὴ στὶς ἀποφάσεις τοῦ ΟΗΕ κρύβεται ἡ ἐξαπάτηση, πού ὀδηγᾶ σ' ἕνα ὀλέθριο συμβιβασμό.

Σήμερα πάει νὰ ἐπαληθευτεῖ στὴν πράξη αὐτὴ ἡ θέση.

2) Στὴν προεκλογικὴ του καμπάνια τὸ ΚΚΚ κήρυξε τὴν ΑΠΟΧΗ, τονίζοντας πὼς ἀνάμεσα στὶς δυὸ πολιτικὲς παρατάξεις πού διαμορφώθηκαν δὲν ὑπῆρχε καμιὰ διαφορὰ στὴν πολιτικὴ γραμμὴ, μὰ πὼς κι' οἱ δυὸ ὀδηγοῦσαν στὸ νουμβιβασμό. Οἱ διαφορὲς τοὺς συγκεντρώνονταν σὲ διαφορὲς ταχτικῆς καὶ μεθόδων, σὲ οἰκονομικὲς καὶ πραχτικὲς διαφορὲς, μὰ ὄχι στὴν πολιτικὴ γραμμὴ. Τὸ ΚΚΚ διακήρυξε, πὼς τὸ ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο μὲ ἐκφραστὴ τὸν Μακάριο δὲν θὰ δίσταζε νὰ στραφεῖ πρὸς τὴν ἐξάρτηση τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ νὰ δεχτεῖ Δυτικὴ — Νατοϊκὴ Λύση, ἂν ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεραλισμὸς παρουσιαζόταν δικαιότερος ἀπέναντι στοὺς δυὸ ὑποτακτικούς του Ἑλληνοκυπριακὴ καὶ Τουρκοκυπριακὴ ἀστικὴ τάξη καί, πὼς, μέχρι τότε δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει, γιὰτὶ σὰν θεσμικὸ κεφάλαιο δὲν στηριζόταν σὲ τάξη μὰ στὸν ἐξαπατημένο λαὸ (μέσω τῶν κομμάτων) πού εἶχε θεριεμένα μέσα του τὰ ἀντιαμερικάνικα αἰσθήματα. Ἀντίθετα τὸ νεοβιομηχανικὸ κεφάλαιο μὲ ἐκφραστὴ τὸν Κληρίδη, στηριγμένο πάνω στὴν κεφαλαιοκρατικὴ τάξη δὲν εἶχε τί-

ποτα να φοβηθῆ διακηρύσσοντας τὴν ἀνάγκη νὰ ὑποταχτοῦμε στὸν Ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό.

Σήμερα ἐπαληθεύτηκε πὼς ὁ Κληρίδης στάθηκε ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος, στὸν ὁποῖο φόρτωσαν ὅλα τὰ κρίματα τῆς κρίσης τῆς ἀρχουσας τάξης, μὰ ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ ἀποτελεῖ στενὸ συνεργάτη τοῦ Μακάριου καὶ τῆς κυβέρνησής του καὶ πολιτικὸ πρῶτης γραμμῆς γιὰ τὴν κεφαλαιοκρατικὴ τάξη. Τὸ ταξίδι Κληρίδη στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπη ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντηση Μακαρίου — Ντενκτὰς μιλά μόνου του.

Ἐπαληθεύτηκε πὼς καὶ ἡ δυὸ πολιτικὲς παρατάξεις εἶχαν τὴν ἴδια γραμμὴ, ποὺ ὡδήγουσε στὴν διχοτόμηση. Σήμερα ἔρχεται ὁ Κληρίδης γιὰ νὰ δηλώσει, ὅτι ὅσα διακήρυσσε πρὶν ἓνα χρόνο ἦρθε σήμερα νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Μακάριος. Ἡ Δυτικὴ — Νατοϊκὴ λύση, ποὺ ὀλοκληρώνεται ὕστερα ἀπὸ τίς τελευταῖες ἐξελίξεις καὶ ὁ συμβιβασμὸς ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση καὶ τὴν οὐσία τῆς δικαιώνει πλῆρως τίς προεκλογικὲς θέσεις τοῦ Κόμματός μας καὶ τὴν ἀξία τῆς ἀποχῆς.

3) Τὸ ΚΚΚ διακήρυξε πὼς ὡδηγοῦμαστε στὸν συμβιβασμὸ καὶ πὼς διπεριφερειακὴ ὁμοσπονδία, ἡ διζωνικὴ ἢ διχοτόμηση ἦταν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς πρᾶγμα μὲ διαφορετικὸ ὄνομα.

Σήμερα κάτω ἀπὸ ἓνα καινούργιο ὄνομα, **ΔΙΚΟΙΝΟΤΙΚῆ**, ἐπαληθεύεται κι' αὐτὴ ἡ θέση.

4) Στὴν προεκλογικὴ του καμπάνια τὸ ΚΚΚ διακήρυξε πὼς ἡ ἀρχουσα τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία δὲν χαρακτηρίζονται ἀπὸ κανένα δημοκρατικὸ αἶσθημα ἢ ἀρχὴ καὶ πὼς καμιὰ δημοκρατικὴ διαδικασία ἢ ἀρχὴ δὲν ἴσχυσε στὰ 16 χρόνια τοῦ «ἀνεξάρτητου» Κυπριακοῦ κράτους. Ἀκόμα τόνισε πὼς καμιὰ δημοκρατικὴ καλυτέρευση δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένει ὁ λαός. Μὲ τὰ πιὸ κάτω στοιχεῖα ἐπαληθεύτηκε καὶ αὐτὴ ἡ θέση.

— Ἐμποδίστηκαν καὶ ἀνατράπηκαν οἱ ἐκλογὲς κοινοτικῶν ἀρχῶν.

— Στὶς κοινοτικὲς ἐκλογὲς, ποὺ διακηρύχτηκαν υἱοθετήθηκε καὶ πάλι τὸ ἀντιλαϊκὸ πλειοψηφικὸ σύστημα, δόθηκαν ἀντιδημοκρατικὲς ἐξουσίες στὸν ὑπουργὸ ἐσωτερικῶν, χωρίστηκε ὁ λαός σὲ δυὸ κομμάτια. Στὸ ἓνα θὰ δινόταν τὸ «δημοκρατικὸ» δικαίωμα νὰ ψηφίσει στὸ ἄλλο ὄχι. Ἀκόμα ἀκολουθήθηκαν ὅλα τὰ ἀντιδημοκρατικὰ στοιχεῖα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Δὲν δόθηκε ψῆφος στοὺς νέους πάνω ἀπὸ 18 χρόνων κλπ.

— Μελετᾶτε νόμος γιὰ νὰ ἀνέβει τὸ ποσὸ τῆς ἀγγειοδοσίας γιὰ ἔκδοση ἐντύπου σὲ 5.000 λίρες, πρᾶγμα ποὺ στὴν οὐσία φιμώνει τὸ στόμα τῶν μικρῶν κομμάτων καὶ τοῦ λαοῦ.

— Τὰ δικαιώματα καὶ τὰ ὀφελήματα τοῦ λαοῦ παραμένουν χαμένη ὑπόθεση, ἢ ὅσα ἐπαναφέρονται ἐξουδετερώνονται μὲ τὴν αὔξηση τῆς φορολογίας, τὴν αὔξηση τῶν τιμῶν κλπ.

— Ὁ Νόμος γιὰ τὴν κάθαρση ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἔξω ἀπὸ ὅσα πραγματικὰ ἀπαιτοῦσε ὁ λαός, ἀφοῦ στὴν οὐσία δὲν ἀπομονώνονται καὶ δὲν τσακκίζονται τὰ πραξικοπηματικὰ — φασιστικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ ἀπλῶς τιμωροῦνται μὲ πειθαρχικὲς ποινές, ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς ἀνήκουν στὸν κρατικὸ μηχανισμό.

5) Στὴν προεκλογικὴ του ἐκστρατεία τὸ ΚΚΚ τόνισε ἔντονα πὼς ἡ ἀρχουσα τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία προσπαθοῦν νὰ κρατοῦν τὸν λαό

μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀγώνα, στήν ἀδράνεια, γιά νά μπορούν ἀνενόχλητοι νά ρυθμίζουν τίς ἐξελίξεις ἀνάλογα μέ τὰ συμφέροντά τους καί τὰ συμφέροντα τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης κάνοντας «ἀγώνα» ἡγεσίας.

Ἡ σημερινή πραγματικότητα ἦρθε νά ἀποδείξει περίτρανα κι' αὐτή τήν ἀλήθεια.

Κοντά στά πιό πάνω ἐπαληθεύτηκαν κι' ἓνα σωρὸ ἄλλες θέσεις τοῦ Κόμματος. Πιό κάτω δημοσιεύουμε τὸ κείμενο τῆς βασικῆς προεκλογικῆς ὁμιλίας τοῦ ΚΚΚ γιά τίς βουλευτικὲς ἐκλογές στίς 5)9)76 γιά νά δοθεῖ ἡ εὐκαιρία σ' ἓνα εἶδος πλατιάς καί ἐλεύθερης κριτικῆς πάνω στίς θέσεις τοῦ Κόμματός μας, ἀλλά καί γιά νά συνειδητοποιήσει ἡ ἐργατικὴ τάξη καί ὁ λαὸς τήν ἀλήθεια, ὅπως μᾶς τήν ἐμφανίζει ἡ καινούργια πραγματικότητα.

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΚΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ 5 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΒΡΗ 1976

Εἴμαστε κοντά σας, σάν ἐκπρόσωποι τοῦ Κ.Κ. Κύπρου. Τὸ Κόμμα μας θρίσκει ἀκόμα στή πάλη γιά τήν συγκρότησή του. Βρίσκεται στά πρῶτα του θέματα καί προσπαθεῖ νά ξεκαθαρίσει τήν σωστή ἐργατικὴ καί λαϊκὴ γραμμὴ. Προσπαθεῖ νά ξαναστήσει τὴ σωστὴ ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ γιά τήν ἀπελευθέρωση καί τὴ σωτηρία τοῦ τόπου καί τὸ ἀνοιγμα τοῦ δρόμου γιά τήν κοινωνικὴ ἀλλαγὴ.

Ἔχουμε πλήρη συνείδηση, ὅτι θὰ συναντήσουμε τεράστια ἀντίδραση, τεράστια καί πολύμορφη πολεμικὴ, τόσο ἀπὸ τὴν ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ὅσο κι ἀπὸ τοὺς κάθε λογῆς ὑποταχτικούς της. Ἔχουμε τὴν πίστη ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια θὰ ξεπεραστοῦν. Ἡ γραμμὴ γιά συσπείρωση καί ἀγώνα θὰ ἐπιβληθεῖ, γιὰτὶ ἐκπροσωπεῖ τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν, γιὰτὶ εἶναι ἓνα μέ τὴ δύναμη τῶν μαζῶν.

Τὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς φέρνει σήμερα κοντά σας εἶναι οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές. Ὅφειλουμε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νά ξεκαθαρίσουμε ἓνα πράγμα. Τὸ Κ.Κ. Κύπρου δὲν εἶναι ἐκλογικὸ κόμμα. Δὲν παρουσιαζόμαστε δηλαδὴ μπροστά σας γιά νά μᾶς δώσετε τὴν ψῆφο σας. Δὲν ἐπιδιώκουμε σήμερα νά καταλάβουμε βου-

λευτικὲς ἔδρες. Δὲν ζητοῦμε τὰ χειροκροτήματά σας.

Τὸ Κόμμα μας, μᾶς ἔδωσε ἐντολὴ νά παρουσιαστοῦμε μπροστά σας, γιά νά συζητήσουμε μαζί, γιά νά βροῦμε μαζί τὸ σωστὸ δρόμο, γιά τὴν συσπείρωση καί τὴν ὀργάνωση τῶν δυνάμεών μας σ' ἓνα ἀγώνα γιά τὴν σωτηρία τοῦ τόπου μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ μας. Αὐτὴ εἶναι σήμερα ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κ.Κ. Κύπρου. Αὐτὴ πρέπει νά εἶναι σήμερα στὸν τόπο μας ἡ ἀποστολὴ τῶν πρωτοπόρων ἀγωνιστῶν, τῆς ἐργατικῆς τάξης. Αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος τῶν προσφύγων καί τοῦ λαοῦ. Συσπείρωση, ὀργάνωση, μεθοδικὸς ἀγώνας γιά τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ καί τοῦ τόπου.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς εἴμαστε παντοῦ καί πάντα ἐνάντια στίς βουλευτικὲς ἐκλογές. Δὲν ἀπορρίπτουμε τὸν κοινοβουλευτισμὸ σάν μέσο ἀγώνα. Ἀντίθετα, κάτω ἀπὸ ὀρισμένες περιστάσεις, πιστεύουμε πὼς πρέπει νά χρησιμοποιεῖται, σάν μέσο διαφώτισης καί πείρας τοῦ λαοῦ, σάν μέσο ξεσκεπάσματος τῆς ἄρχουσας ἐκμεταλλεύτριας τάξης καί τῶν κάθε λογῆς πολιτικάντιδων της, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴ Βουλὴ καί τίς ἐκλογές γιά νά παραπλανοῦν καί κοροϊδεῦσουν τὸν λαό.

Δέν πιστεύουμε όμως πώς μόνο με τόν κοινοβουλευτισμό μπορούμε νά λευτερωθούμε και νά προχωρήσουμε στην κατάργηση τής έκμεταλλεύσεως τών έργατων και τών εργαζομένων από τήν τάξη τών έκμεταλλευτών.

Ἡ πορεία γιά τήν λευτεριά περνᾷ ἀπό τήν συσπείρωση τής εργατικῆς τάξεως καί τοῦ λαοῦ, τὸ σφιχτοδέσιμο τών δυνάμεών μας σ' ἓνα ἀγώνα σκληρό, ἀνηρένυτο, μεθοδικό, μακρόχρονο, ἐναντία στοὺς κάθε λογῆς ἱμπεριαλιστὲς καί στοὺς συνεργάτες τους. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα πρέπει νά δοῦμε τίς σημερινές βουλευτικὲς ἐκλογές.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Πᾶνε τώρα 4 μῆνες πὸ προκηρύχθηκαν οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔγιναν ἔντονες παρασκηνακὲς ζυμώσεις. Διαλυθῆκανε ὡς χτὲς πανίσχυρα κόμματα καί παρατάξεις. Ἐμφανίστηκαν νέα σχήματα, μὲ νέους τίτλους. Ὁμως μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα καί καταστάσεις, πὸ τελικὰ διαμορφώθηκαν καί πρόβαλαν στὸν ἐκλογικὸ στήθο σὲ 4 ἐκλογικοὺς σχηματισμοὺς. Δηλαδή τὸ ΑΚΕΛ, τὴν Δημοκρατικὴν Παράταξη, τὴν ΕΔΕΚ καί τὸν Δημοκρατικὸ Συναγερμὸ — ΔΕΚ. Αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ σχηματισμοὶ ρίχτηκαν σ' ἓνα σκληρὸ ἀνταγωνισμό, γιά νά κερδίσουν τὴν ψῆφο τοῦ λαοῦ σάν ὄπλο γιά τὴν κατάληψη βουλευτικῶν ἐδρῶν.

Ἦδη ἔχουν περάσει ὅλοι ἀπὸ μπροστά μας. Μὲ συγκεντρώσεις καί ὁμιλίες, μέσα ἀπὸ τίς στήλες τών ἑφημερίδων, μὲ φυλλάδια καί ἀφίσσιες, στήν τηλεόραση καί στὸ ραδιόφωνο καί ἄπλωσαν ξανά μπροστά μας, μὲ τὴν δύναμη ὄλων αὐτῶν τῶν μέσων, τὰ προεκλογικά τους προγράμματα. Μᾶς πρότειναν συμβόλαια γεμάτα μὲ κάθε εἶδους ὑποσχέσεις, πὸ μπορούν νά συνοψιστοῦν στὰ πῶ κάτω:

— Οἱ διακηρύξεις ὄλων συγκλίνουν στήν ἀνάγκη λύσεως τοῦ Κυπριακοῦ μὲ τὴν ἀνατροπὴ τῶν τετελεσμένων γεγονότων, μέχρις ἓνα σημεῖο, μὲ ἓνα ἀγώνα πολιτικο-διπλωματικὸ, πάντα μέσα σὲ εἰρηνικὲς μορφές, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ

ΟΗΕ, προτάσσοντας καί ὑψώνοντας κύρια τὸν ἀνθρωπιστικὸ χαρακτήρα τοῦ προβλήματός μας καί χρησιμοποιώντας σάν μέσο στὸν μεγαλύτερο βαθμὸ, τίς πιέσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων πάνω στήν Τουρκία.

— Διακήρυξαν ἀκόμα, ὅτι ἐκεῖνο πὸ τοὺς χωρίζει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, εἶναι ὅτι ἄλλοι ἐχτιμοῦν σάν ἀποτελεσματικὲς τίς πιέσεις πὸ μπορούν νά ἐξασκηθοῦν ἀπὸ τὴν Δύση καί ἄλλοι ἐκεῖνες πὸ μπορούν νά ἐξασφαλιστοῦν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Ἡ καλύτερη διατύπωση αὐτῆς τῆς διαφορᾶς δόθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μακάριο πὸ δήλωσε «Δέν νομίζω πὸς ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκεται μιὰ διευθέτηση τοῦ Κυπριακοῦ θὰ εἶναι θέμα τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας. Τὰ δεξιὰ κόμματα ἴσως προβλέπουν στή Δύση γιά βοήθεια γιά τὴ λύση τοῦ προβλήματος καί τὰ ἀριστερὰ στήν Ἀνατολή...».

— Ὅλοι συμφωνοῦν καί διατυμπανίζουν τὴν ἀνάγκη «ἐνότητος» καί μάλιστα ἀποκλειστικὰ καί μόνο γύρω ἀπὸ τὸν Μακάριο. Ὅτι τοὺς χωρίζει σ' αὐτὸ τὸ σύνθημα, εἶναι μιὰ ἀφηρημένη συνθηματολογία, γιά κάθαρση, πὸ φτάνει μονάχα μέχρι τὴν τιμωρία τοῦ Σαμφῶν ἢ καί μερικῶν στελεχῶν τοῦ πραξικοπήματος, ποτὲ ὅμως μέχρι τὴν ἀνατροπὴ τῆς πορείας τοῦ συμβιβασμοῦ.

— Ὅλοι ἀνεξίτητα ὀρκίζονται σὸ ὄνομα τῆς Δημοκρατίας καί ὑπόσχονται νά προτάξουν τὰ στήθια γιά τὴν υπεράσπισή της. Ἡ Δημοκρατικὴ Βουλὴ γίνεται τὸ κυρίαρχο σύνθημα.

— Γιά ὅλα τὰ ἄλλα μᾶς ἔταξαν, ὅλοι καί μὲ ὄλους τοὺς τρόπους καί σὲ ὄλους τοὺς τόνους, ἓνα δλόκληρο παράδεισο πὸ περιλαμβάνει:

— Ἴση κατανομή τῶν βαρῶν τῆς εἰσβολῆς.

— Κοινωνικὴ δικαιοσύνη.

— Καλύτερο βιοτικὸ ἐπίπεδο γιά τοὺς ἐργοζόμενους.

— Ίδιαίτερη προσοχή και μέριμνα για τούς πρόσφυγες και τούς αγρότες.

— Έπαναφορά τών χαμένων κατακτήσεων τής εργατικής τάξης.

— Δωρεάν παιδεία και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

— Ψηλές συντάξεις

— και λαγούς και πετραχήλια.

— Ακόμα όλοι συμφώνησαν και τὸ ἐπρόβαλαν στὰ προγράμματά τους, πὼς πρέπει νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἐπιχειρηματίες για νὰ ξαναστήσουν τίς ἐπιχειρήσεις τους και νὰ ξαναδροῦν τὰ παλιὰ κίνητρα για ἀνάπτυξη, πὼ φυσικά δὲν μπορεῖ νὰναι ἄλλα ἀπὸ τὸ κέρδος.

Ποιοὶ εἶναι ὁμως ὅλοι αὐτοὶ πὼ περιγοῦν ἀπὸ μπροστὰ μας και ὑπόσχονται ὅλα ἐτοῦτα;

Δὲν εἶναι για κανένα δύσκολο νὰ ἀπαντήσῃ. Ὅλοι μας, μικροὶ και μεγάλοι, ἐργάτες και ἀγρότες, δεξιοὶ και ἀριστεροὶ, τὸς ξέρουμε. Εἶναι αὐτοὶ πὼ κυβέρνησαν τὴν Κύπρο για 16 χρόνια τὴν ὥρα, σὰν Ὑπουργοὶ, Βουλευτές, ἡγέτες κομμάτων, συνδικαλιστικῶν και ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων.

Ὅλοι αὐτοὶ εἶτε σὰν ἄτομα· εἶτε σὰν ἡγέτες κομμάτων ἢ ἐκπρόσωποι συμφερόντων, ὑποστήριξαν πάντα τὴν πολιτικὴ και τὴν διακυβέρνηση τῆς ἐχπελεστικῆς ἐξουσίας, πὼ τὴν κρατᾶ ὁ Μακάριος.

Δεκάξη χρόνια κρατήσανε τὴν τύχη τῆς Κύπρου στὰ χέρια τους. Δεκάξη χρόνια εἶχαν τὴν δύναμη νὰ ὀδηγοῦν αὐτὸν τὸν τόπο. Αὐτοὶ ψηφίζανε τὸς νόμους. Αὐτοὶ μπορούσανε νὰ τροποποιοῦν και ν' ἀλλάζουν τὸς νόμους. Αὐτοὶ φορολογοῦσαν τὸν λαό. Αὐτοὶ διαχειρίζονταν τὰ λεφτὰ τοῦ κράτους, τὰ ἑκατομμύρια λίρες πὼ πλήρωνε ὁ λαός. Αὐτοὶ ἀποφάσιζαν για τὴν ἐσωτερικὴ και ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ τόπου.

Ἔτσι, ὅτι καλὸ ἔγινε σ' αὐτὰ τὰ 16 χρόνια μπορούν νὰ τὸ παινετοῦν κι ἐ-

μεῖς νὰ τὸς χειροκροτήσουμε.

Για ὅτι καλὸ ὁμως ἔγινε στὸν τόπο, σ' αὐτὰ τὰ 16 χρόνια, αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι ὑπεύθυνοι. Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαχτεῖ τὴν εὐθύνη «νίπτοντας» τὰ χέρια του.

Κι ὅταν λέμε ὑπεύθυνοι, ἐννοοῦμε τὸ ἐξῆς: Σ' ἓνα φόνο, για παράδειγμα, ὑπεύθυνος δὲν εἶναι μόνο ὁ φονιάς ἢ και αὐτὸς πὼ τὸν πλήρωσε ἢ τὸν ἔβαλε νὰ σκοτώσῃ. Ὑπεύθυνος εἶναι κι αὐτὸς πὼ μπορούσε, πὼ εἶχε ὅλη τὴν δύναμη νὰ προλάβῃ τὸ φόνο, πὼ ἤξερε ὅτι προετοιμάζεται ὁ φόνος κι ὁμως ἔμεινε ἀδιάφορος, ἀδρανής, στὸ ραχάτι του ἢ ἔκανε τὰ στραβά μάτια και δὲν ἐμπόδισε τὸς φονιάδες. Κι ἢ εὐθύνη γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερη ὅταν τὸ θῦμα εἶναι δικός του ἀνθρώπος, εἶναι αὐτὸς τὸν ὀποῖο θέλει νὰ φαίνεται ὅτι τὸν φροντίζει και τὸν ἀγαπᾶ.

Αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση για ὀποῖον θέλει νὰ κρίνει σωστὰ τίς πράξεις τους. Για ὀποιονδήποτε θέλει νὰ συγκρίνει σωστὰ τὰ λόγια και τίς ὑποσχέσεις τους με τὴν πράξη και τὴν πραγματικότητα.

Περάσαμε 5 χρόνια ἐνοπλοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα και 16 χρόνια ζωῆς τοῦ Κυπριακοῦ κράτους ἢ τῆς Κυπριακῆς «Δημοκρατίας». Ποιὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς περιόδου;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι πολὺ εὐκολή. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς περιόδου ἦσαν μιὰ τραγωδία, πὼ ἢ περιγραφή της περιτεῦει, γιατὶ ὅλοι τὴν ζήσαμε και τὴν ζοῦμε ἴσα με σήμερα. Χιλιάδες νεκροὶ και ἀγνοοῦμενοι, ἱερείπια και καταστροφές. Κι αὐτὲς τίς θυσίες τίς πρόσφερε ὁ λαός για μιὰ πορεία πρὸς τὰ μπρός, για ἓνα καλύτερο μέλλον. Μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὁ ξεσπιτωμὸς και ἢ προσφυγιά. Ἡ κατάχτηση τοῦ τόπου μας και ἀπειλὴ για ὀλοκληρωτικὸ ἀφανισμό τοῦ λαοῦ μας.

Γιατὶ ἐνῶ μπήκαμε σ' ἓνα ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα για τὸ διώξιμο τῶν Ἀγγλων ἀποικιοκρατῶν, με ἰδανικὸ τὴν λευτεριά και τὴν ἐθνικὴ ὀλοκλήρωση, κα-

ταλήξαμε σ' αυτό το τραγικό αποτέλεσμα; Τι έχουν να μᾶς πουν αυτοί που βρίσκονται επικεφαλής αυτού του τόπου ή σαν ηγέσια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ή σαν αρχηγοί της Κυβέρνησης του Κυπριακού κράτους ή σαν πολιτικοί και ηγέτες κομμάτων, όλοι αυτοί που είχαν την δύναμη να επηρεάσουν την ζωή και την πορεία αυτού του λαού. Γιατί καταλήξαμε σ' αυτή την τραγωδία;

Μερικοί, και μάλιστα πολύ υπεύθυνοι, φωνάζουν «Πρός Θεού, όχι να σκαλίζουμε τα περασμένα», «Να κοιτάξουμε μόνο πώς θα σωθούμε». "Ε... όχι φίλοι μου. Λάθος. Οφείλουμε να βρούμε τι δεν πάει καλά και ποιός μᾶς έμπασε στο δρόμο του γκρεμού. Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να βρούμε τους αίτιους της συμφορᾶς μας και να τους περαμερίσουμε. Μόνο έτσι θα βρούμε τον δρόμο της σωτηρίας. "Αν δεν βρείς την πέτρα που σκόνταφες και έπεσες πώς θα προχωρήσεις με σιγουριά;

Λέγεται πώς, καλά πηγαίναμε. Στήσαμε μιᾶ χαρά το κράτος μας. Άνεξάρτητο, αδέσμευτο. Γίναμε σεβαστό μέλος των «Ηνωμένων Έθνών», μᾶ το σπουδαιότερο σταθήκαμε οικονομικά. Φτιάξαμε τήν βιομηχανία μας και σκορπίσαμε τήν ευημερία στον λαό μας. Λιμουζίνες και ώραία σπιτάκια στις πόλεις και τα χωριά. Καί... ενώ μεσουρανούσαμε στην καλοπέραση, ήρθαν αναπάντεχα οί φασίστες, οί Έοκαθητατζήδες να κάμουν το πραξικόπημα και να ανοίξουν τις πόρτες στους Τούρκους, για να πάθουμε όσα πάθαμε.

Είναι σωστή αυτή ή άποψη; "Ετσι έχουν τα πράγματα; Μᾶς ήρθε αναπάντεχα το πραξικόπημα, σαν κεραυνός σε πλήρη αιθρία; Μάλιστα χωρίς να μπορούμε να αντιδράσουμε; "Οχι, υπάρχει μιᾶ άλλη εικόνα, μιᾶ άλλη εξήγηση που τήν είχαμε όλοι μπροστά μας, έντελώς διαφορετική. "Άλλο αν δεν τής δώσαμε τήν απαιτούμενη σημασία.

Μπήκαμε σ' ένα αγώνα εθνικοαπελευθεωτικό, για να διώξουμε τους "Αγγλους, με το ιδανικό της εθνικής αποκατάστασης και σαν αποτέλεσμα δεχτήκαμε, με

τις συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου, ένα «άνεξάρτητο» Κυπριακό κράτος, που ήταν τόσο άνεξάρτητο, ώστε να μᾶς φτιάξουν άλλοι το Σύνταγμα μᾶς και να διχοτομούν τον λαό μας σε Έλληνες και Τούρκους και να δίνουν στην μειονότητα του 18% δικαιώματα 30% και με το «Βέτο» σε βάρος της πλειοψηφίας. Τόσο «άνεξάρτητο» που να μπει κάτω από τήν «προστασία» των στρατιωτικών δυνάμεων του ΝΑΤΟ, της Άγγλίας, της Τουρκίας και της Ελλάδας. Τόσο «άνεξάρτητο» που να δώσουμε ένα κομμάτι πεσκέσι σαν ιδιόκτητο στους "Αγγλους ιμπεριαλιστές, για να στήνουμε σ' αυτό τα πολεμικά τους σύνεργα με τους πυραύλους και τις ατομικές βόμβες. Δίνοντάς τους τους δρόμους μας για να τριγυρνούν ελεύθερα τα φονικά τους σύνεργα. Τους δώσαμε τον άερα και τή θάλασσά μας για να περιφέρονται τα φονικά αεροπλάνα και τα πολεμικά τους πλοία. Μάλιστα με τήν επίσημη τους δήλωση πώς όλα αυτά υπηρετούν τις αντιλαϊκές συμμαχίες του ΣΕΝΤΟ και του ΝΑΤΟ.

Τόσο για τήν άρχουσα τάξη και τους εκπροσώπους της, που κυβερνούσαν και κυβερνούν, όσο και για τους ηγέτες των κομμάτων και για τον καθένα από μᾶς, δεν χρειάζόταν μεγάλη σοφία για να βλέπαμε ότι, ένα τέτοιο κράτος, άσχετα με το πώς το ονομάζαμε, όχι μόνο δεν μπορούσε να στήσει και να αναπτύξει μιᾶ ευημερία σ' αυτό τον τόπο και ένα σταθερό μέλλον, μᾶ αντίθετα είχε μέσα του όλα τα στοιχεία που οδηγούσαν στην ύποταγή, στον έξευτελισμό, στην καταστροφή. "Ετσι ο μύθος της ευημερίας και της καλοπέρασης δεν ήταν παρά το τελευταίο πλούσιο φαί στο πιάτο του μελλοθάνατου.

Μετά τα γεγονότα του 1963, που τα υποκίνησαν οί Άγγλοαμερικάνοι ιμπεριαλιστές, οί τουρκοκύπριοι αντιδραστικοί πράχτορες με τήν βία έγκλωβίσανε τους τουρκοκύπριους στους λεγόμενους θύλακες, πίσω από τις πράσινες γραμμές που έγκαθίδρυσαν τα Ηνωμένα Έθνη. Η Κυβέρνησή μας, οί ηγέτες των κομμάτων, όχι μόνο δεν αντίδρασαν σ' αυτή τήν πράξη, αλλά αντίθετα άνεχτήκανε μιᾶ σειρά από πράξεις βίας και λεηλασίες σε βάρος των τουρκοκυπρίων έργατών και

ἀγροτῶν, ἀπὸ μιᾶς ὀμάδα πληρωμένων πραχτόρων τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, πράγμα πού ἐνίσχυσε τοὺς τούρκους ἀντιδραστικούς στό ἔργο τοῦ ἐγκλωβισμοῦ. Αὐτὸ τὸ γεγονός, πού τόσο ἐξώφθαλμα χτυποῦσε τὴν ἐνότητα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, αὐτὸ τὸ γεγονός πού τόσο ἔντονα προδιήγαγε τὴν διχοτόμηση καὶ πού θὰ βάραινε ὅλη τὴν ὑπόλοιπη πορεία τοῦ λαοῦ μας, ἀναμφίβολα δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ τὸ δοῦν καὶ νὰ τὸ ἐχτιμήσουν οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Κυβέρνησης, τῆς Βουλῆς καὶ τῶν πολιτικῶν κομμάτων.

Στὴ συνέχεια υἱοθετήσανε τὴ φασιστική χούντα, πού ἀναρριχήθηκε στὴν πλάτη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀμερικάνων, σὰν ἐθνικὴ κυβέρνηση. Διακηρύξανε τὴν πλήρη σύμπνοια μαζί της σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Τῆς ἀνοίξανε τὶς πόρτες νὰ μπάσει στὴν Κύπρο τὴ φασιστικὴ τῆς ἰδεολογία σὰν ἐθνικὸ προϊόν, γιὰ νὰ γεμίσει τὴν Κύπρο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μὲ τὰ φασιστικὰ ἀντικομμουνιστικά, τὰ ἀντιλαϊκὰ τῆς συνθήματα. Τῆς ἐπέτρεψαν νὰ ὀργανώσῃ ὅλες τὶς φασιστικὲς δυνάμεις καὶ τοὺς ξένους πράχτορες στὴν ΕΟΚΑ Β. Τῆς ἐπέτρεψαν ἐλεύθερα νὰ φασιστικοποιήσῃ τὴν ἐθνικὴ φρουρά, τὰ παιδιὰ μας. Ἐκπαιδευμένη καὶ ἐξοπλισμένη ἡ ΕΟΚΑ Β ἄρχισε τὴν ἀνατίναξη ἀστυνομικῶν σταθμῶν καὶ τὶς δολοφονίες, ἐνῶ ἡ Κυβέρνησή μας ἀπὸ τὴν μιὰ ἐσυλλάμβανε τοὺς τρομοκράτες καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τοὺς ἄφηγε νὰ φύγουν μὲ προεδρικὴ χάρη. Ἐνῶ ἀκούσαμε τὸ ἀχαρακτήριστο ἀπὸ τὸν πρόεδρό μας, ὅτι μπορούσε νὰ συλλάβῃ τὸν ἡγέτη τῶν τρομοκρατῶν Γρίβα μὰ δὲν τὸ ἔκαμνε.

Ἄλλα αὐτὰ δὲν προδίκαζαν μιὰ πορεία; Ἄλλα αὐτὰ δὲν μᾶς ὀδηγοῦσαν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια σ' ἓνα χουντοφασιστικὸ πραξικόπημα, σ' ἓνα μακελειό, σὲ μιὰ εἰσβολή; Κι ἂν αὐτοὶ πού ἦσαν στὴν ἐξουσία, ἂν αὐτοὶ πού κρατοῦσαν τὸ μέλλον τοῦ τόπου στὰ χέρια τους δὲν σταθήκανε ἄξιοι νὰ δοῦν πού ὀδηγοῦσαν αὐτὰ τὰ γεγονότα, αὐτὴ ἡ πορεία, τότε πῶς πρέπει νὰ χαρακτηριστοῦν;

Εἶδαμε τρία ἐξώφθαλμα γεγονότα πού γίνανε μπροστὰ στὰ μάτια μας, τὰ ζήσαμε ὅλοι, νοιώσαμε τὸ βάρος τους, δὲν μπορούσαμε νὰ μὴν ἀντιλαμβανόμαστε

πού ὀδηγοῦν, μὰ σταθήκαμε μπροστὰ τους ἀδρανεῖς, ἄπραγοι, ἀσύνταχτοι, ἀνίσχυροι καὶ ἐπιτρέψαμε νὰ γίνῃ αὐτὸ πού ἔγινε.

Ἔνα μεγάλο... ΓΙΑΤΙ ΕΝΕΡΓΗΣΑΜΕ ΕΤΣΙ... καρφώνεται μπροστὰ μας. Αὐτὸ τὸ γιατί εἶναι πού μπαίνει μπροστὰ σ' αὐτοὺς πού κυβέρνησαν, μπροστὰ στοὺς βουλευτὲς καὶ στοὺς ἡγέτες τῶν κομμάτων, μπροστὰ σὲ ὅλους μας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ γεγονότα, πού ἀναμφισβήτητα παίξανε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν πορεία τοῦ λαοῦ, οἱ ὑπεύθυνοι γι' αὐτὴ τὴν πορεία, προβάλλουν σὰν δικαιολογία τοὺς ἐξωτερικοὺς παράγοντες. Εἴμαστε, λένε, ἓνας μικρὸς λαὸς, ἓνα νησί, «ἓνα χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στὸ πέλαγο», ἀνίσχυρο καὶ ἔρμαιο στὶς διαθέσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ τῶν ὑποταχτικῶν τους πού μᾶς περιβάλλουν.

Ἔτσι δὲν μπορούμε νὰ καθορίζουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν πορεία μας. Ἔτσι ἀνακαλύφτηκε ἡ θεωρία τῆς «ἀδίρητης» ἀνάγκης. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀδίρητη ἀνάγκη δεχτήκαμε τὴν Ζυρίχη. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀδίρητη ἀνάγκη δεχτήκαμε τὶς πράσινες γραμμὲς καὶ τοὺς θύλακες, τὴν χούντα καὶ τὰ ἐπακόλουθα τῆς. Κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνάγκη καὶ σήμερα δεχόμαστε νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ τὸ τουρκοκυπριακὸ κράτος στὴν Κύπρο, μὲ τὴν παρηγοριὰ πῶς θὰ νὰ μὲν ξέρουμε πῶς ὁ Ντεχτὰς καὶ ἡ σπεῖρα τῶν τούρκων πραχτόρων τῶν ξένων συμφερόντων, θὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ κράτος φαρμακωμένο καρφὶ στὰ σπλάχνα τοῦ, τάχατες, ἀνεξάρτητου καὶ ἐνιαίου Κυπριακοῦ κράτους. Καὶ μ' ἓνα τέτοιο κράτος στὰ χέρια τῆς αὐτῆς ἡ συμμορία, δὲν θὰ βάλῃ μπρὸς γιὰ πραγματοποίηση τοῦ ὀνειροῦ τῆς γιὰ τούρκικη Κύπρο.

Θᾶπρεπε ὁμως νὰ ρωτήσουμε αὐτοὺς πού ἐνεργοῦν μὲ βάση αὐτὴ τὴν ἀδίρητη ἀνάγκη μέχρι πού σταματᾷ αὐτὴ ἡ ἀδίρητη ἀνάγκη; Μήπως, ὥσπου, κατὰ τὴν λαϊκὴ ἔκφραση, νὰ κατεβάσουμε καὶ τὰ

δρακιά; Μήπως μέχρι τον ολοκληρωτικό αφανισμό του τόπου;

Είναι από αυτή τη θέση που γεννήθηκε η πορεία του συμβιβασμού. Να καλοπιάσουμε τους μεγάλους, να μην τους κακοφανίσουμε, να τους παρακαλέσουμε. Να συγκινήσουμε την «δημοκρατική» μερίδα του Κογκρέσου. Του Κογκρέσου των Αμερικάνικων μονοπωλίων και της παγκόσμιας κυριαρχίας των πολυεθνικών εταιρειών, των γκάγκστερς της Αμερικής.

Ελπίζουμε ακόμα στον νέο πρόεδρο της Αμερικής. Να στηριχτούμε στην καλή θέληση της Ευρώπης και στα «δημοκρατικά» ιδεώδη των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Έτσι κάνουμε κομπολόι τὰ καλά, τὰ σπλαχνικά λόγια και τις δηλώσεις των μεγάλων πολιτικών. Να καταφύγουμε στην προστασία της «κρατεάς» Σοβιετικής Ένωσης. Να δηλώσουμε πλήρη αποδέσμευση από την Δύση. Να γίνουμε ένα με την Ανατολή για να βρούμε σωτηρία. Να στηριχτούμε στην καλή θέληση των ισχυρών. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε; Είμαστε μια χούφτα άνθρωποι, χωρίς όπλισμό, χωρίς υποστήριξη.

Κάπως έτσι είναι η ιδεολογία που γεννά την «αδίρητη ανάγκη», που έγινε πιά οδηγήτρα γραμμή των συμβιβασμών.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Που μᾶς τραβά ὅμως σήμερα ή ἄρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη και ή πολιτική ἡγεσία;

Είναι φανερό πὼς τραβοῦν δλόδια στον συμβιβασμό, που σημαίνει στην οὐσία διχοτόμηση. Και οἱ δύο παρατάξεις που ἔχουν διαμορφωθεί, δηλαδή τὸ «Μέτωπο» Μακαρίου και ή παράταξη Κληρίδη, ἔχουν βασικά την ἴδια γραμμή λύσης του Κυπριακού, την Διζωνική, που την προβάλλουν και την προπαγανδίζουν με διαφορετικό τρόπο. Οἱ πρώτοι μιλοῦν για περιφερειακή ὁμοσπονδία ή διζωνική με λογικές παραχωρήσεις και οἱ ἄλλοι καθαρά για διζωνική. Στην οὐσία και στίς δύο περιπτώσεις πρόκειται για διχοτόμηση της Κύπρου. Διχο-

τόμηση που ἐκφράζει και ὑπηρετεῖ τόσο τὰ συμφέροντα των δύο αὐτῶν κεφαλαιοκρατικῶν κομματιῶν, ὅσο και τὰ συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων που ὑπηρετοῦν.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι ἀνάμεσα στίς δύο κεφαλαιοκρατικές αὐτές ὁμάδες δὲν ὑπάρχουν διαφορές. Ὑπάρχουν και μάλιστα σημαντικές. Διαφέρουν στὰ ἐνδοταξικά οἰκονομικά τους συμφέροντα.

Ὁ Κληρίδης εἶναι ἐκπρόσωπος του ἐμπορικοῦ και νεοβιομηχανικοῦ κεφαλαίου, ἐνῶ ὁ Μακάριος εἶναι ἐκπρόσωπος του Ἐκκλησιαστικοῦ. Τὸ νεοβιομηχανικό κεφάλαιο θέλει νὰ κυβερνήσει σάν τάξη σὲ βάρος του λαοῦ, για νὰ πετύχει ἀσφαλέστερα και ταχύτερα την ἀνάπτυξή του. Τὸ Ἐκκλησιαστικό κεφάλαιο, ὅμως, που ἔχει την ἐξουσία στὰ χέρια του, μέσω του Μακαρίου, νοιώθοντας νὰ θίγοντα τὰ δικά του συμφέροντα με την ἀνάπτυξη του νεοβιομηχανικοῦ κεφαλαίου, δηλ. του μικροῦ ἰδιωτικοῦ κεφαλαίου, ἐμποδίζει με κάθε τρόπο την ἀνάπτυξή του.

Ἐδῶ βρίσκονται οἱ ἀντιθέσεις των δύο μερίδων της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής τάξης κι ὄχι στή γραμμή λύσης του Κυπριακού. Σ' αὐτὸ τὸν τομέα κι οἱ δύο ὁμάδες ἀκολουθοῦν την γραμμή του συμβιβασμοῦ, ποτὲ τή γραμμή του ἀγώνα. Αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις βρίσκουν φυσικά την ἐκδήλωσή τους και στην πολιτική στον τρόπο που ἀντιμετωπίζουν τὰ γεγονότα και στην ταχτική που ἀκολουθεῖ ή κάθε μία.

Ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη του τόπου μᾶς ὀδηγεῖ, λοιπόν, στο συμβιβασμό με τὸν ἐχθρό. Πρωταρχική ἀνάγκη για την ἐξυπηρέτηση αὐτῶν των σχεδίων εἶναι ὁ παραμερισμός του λαοῦ ἀπὸ τὸν ἀγώνα, την χάραξη της γραμμής και με λίγα λόγια ἀπὸ την πορεία για τή λύση του Κυπριακού προβλήματος.

Αὐτὸ πετυχαίνεται, με τὸ νὰ προσπαθοῦν με κάθε τρόπο και μέσο νὰ πείσουν τὸν λαό, πὼς τὸ πρόβλημα της Κύπρου θὰ λυθεῖ μόνο με εἰρηνικά μέσα, γιατί ὁ

έχθρὸς εἶναι πανίσχυρος, ἔμεις εἴμαστε ἀδύνατοι καὶ ἀπροστάτευτοι. Ἔτσι σπέρνουν τὸν φόβο, τὴν ἠττοπάθεια καὶ τὴν μοιρολατρεία.

Μὲ βάση αὐτὰ τὰ σχέδια τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης, σπέρνεται ἡ πεποίθησις, ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ἀχρηστος σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα, ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάμει καὶ ἡ τύχη τοῦ ἀγώνα τοῦ λαοῦ παραδίδεται στὰ χέρια τῆς ἡγεσίας.

Ἔτσι ἀφησαν ἐντελῶς ἀνοργάνωτο τὸν λαὸ μας, ἐξαπατημένο μέσα στὴν σύγχυσις. Οἱ πρόσφυγες ἀντὶ νὰ ὀργανωθοῦν σὰν τὸ καλύτερο καὶ μαχητικώτερο κομμάτι τοῦ λαοῦ μας, χρησιμοποιοῦνται σὰν ἀντικείμενα μὲ τὰ ὅποια προσπαθοῦν νὰ προκαλέσουν τὸν οἴχτο καὶ τὴ συμπάθεια τῶν δυνατῶν. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὅποιο ἡ ἀρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξις προβάλλει παντοῦ, στὴν τηλεόρασις, καὶ σ' ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας τὸ κλῆμα τῶν προσφύγων, τὸν θρήνο τῶν μανάδων, τὴν μιζέρια καὶ τὴν κακομοιριά τῶν προσφυγικῶν καταυλισμῶν.

Ἔτσι καλλιεργοῦν ἀνάμεσα στὸ λαὸ τὸ κλῆμα τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ἰκεσίας ἀπέναντι στοὺς μεγάλους, παρουσιάζοντας τὸ πρόβλημα σὰν ἀνθρωπιστικὸ καὶ μόνο καὶ προσπαθώντας νὰ πείσουν πῶς ἐξαρτόμαστε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν βοήθεια τῶν μεγάλων.

Εἶναι φανερὸ πῶς ὅλα αὐτὰ μᾶς ὀδηγοῦν κατευθεῖαν στὴν ὀλοκλήρωσις τῆς πορείας τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ στὴν ὑποταγὴ καὶ ἐξάρτησή μας κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες δυνάμεις.

Μὲ βάση αὐτὸ τὸ στόχο προπαγανδίζουν τὴν ἀνάγκη τῆς λαϊκῆς ἐνότητος. Τῆς ἐνότητος, πού κάτω ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, πού συνεργάζεται στενὰ μαζί της, παίρνει τὴν μορφή μιᾶς καταστροφικῆς ὑποταγῆς. Ἔτσι ἐννοοῦν, ἔτσι παρουσιάζουν καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο προσπαθοῦν νὰ πετύχουν τὴν ἐνότητα. Ἐνότητα τοῦ λαοῦ ὄχι ἀνάμεσα στὶς συνεπεῖς πατριωτικὲς δυνάμεις γιὰ τὴν ὀργάνωσις καὶ ἀνάπτυ-

ξί τοῦ ἀγώνα μας, μὰ ἐνότητα ὑποταγῆς, ἀδράνειας, παράδοσις τῆς εὐθύνης τοῦ προβλήματός μας στὰ χέρια τῆς ἡγεσίας. Ὑπνωσις καὶ ἀδιαφορία τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ὀλοκληρώσουν τὰ καταστροφικὰ τους σχέδια.

Κοντὰ σ' αὐτὰ, μὲ παχιά καὶ μεγαλόστομα λόγια πασχίζουν νὰ πείσουν τὸν λαὸ πῶς δουλεύουν γιὰ νὰ στήσουν στὸν τόπο τὴν Δημοκρατία, γιὰ νὰ κρατήσουν τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ.

Γιὰ ποιά ὅμως δημοκρατικὰ δικαιώματα εἶναι πού μιλοῦν ὅταν ὁ λαὸς ἀντιμετωπίζεται σὰν ξένος. Ὅταν δὲν τοῦ δείχνουν καμμιά ἐμπιστοσύνη, παρὰ μόνο τὸν κρατοῦν ἀνοργάνωτο καὶ διαλυμένο, μπροστὰ ἀπὸ τὶς φοβερὲς ἀπειλὲς τοῦ ἐχθροῦ. Πού βρίσκεται ἡ δημοκρατικὴ ἐνότητα ὅταν ὁ λαὸς μας δὲν συμμετέχει στὸν ἀγώνα καὶ στὴ χάραξη τῆς γραμμῆς γιὰ τὴ λύσις καὶ τὴ δικαίωσις τοῦ προβλήματός μας.

Τὰ 16 χρόνια πού ἡ ἀρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξις καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία εἶχαν τὸ τιμὸν τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τους, μᾶς πείθουν ὅτι ἡ ἀρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξις δὲν ὑπολογίζει στὴν δημοκρατία καὶ στὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ. Ἐφαρμόζει κάθε νόμο καὶ προχωρᾷ ἀνάλογα μὲ τὰ δικά της συμφέροντα. Λίγα παραδείγματα πού ἀκλόνητα δείχνουν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα εἶναι τὰ πῶς κάτω:

— Στὰ 16 χρόνια τῆς ζωῆς της, ἡ Κυπριακὴ Δημοκρατία, διατήρησε σὲ ἰσχὺ τὸ ἀντιδημοκρατικὸ, ἀντιλαϊκὸ διοριστικὸ σύστημα πού κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς ἄγγλους ἀποικιοκράτες, πού μὲ τὴ σειρά τους τὸ ἐπέβαλαν γιὰ νὰ τσακίσουν τὸ λαϊκὸ κίνημα, νὰ φιμώσουν τὴν λαϊκὴ φωνή. Ἔτσι ὁ λαὸς μας, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἀντὶ νὰ ἐκλέγει, δλέπει διορισμένους τὶς κοινοτικὲς ἀρχές, τὶς ἐκπαιδευτικὲς ἀρχές, τὶς ἀρχές συνεργατισμοῦ κλπ., πού φυσικὰ διορίζονται ἀπὸ τὴν ἀρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξις, ἀνάμεσα στὰ ὀργανά της, ἔτσι πού νὰ διατηρεῖται στενὰ ἡ ἐξουσία στὰ χέρια τους.

Εἶναι αὐτὸ δημοκρατικὸ; Ἔχει κα-

μιὰ σχέση με τὰ δημοκρατικά δικαιώματα τοῦ λαοῦ; Μπορεῖ ἡ χώρα ποῦ τὸ ἐφαρμόζει νὰ χαρακτηριστεῖ δημοκρατική, τῆ στιγμῇ ποῦ σ' ὅλες σχεδὸν τίς χώρες τοῦ κόσμου ἔχει καταργηθεῖ; Ἀναμφίβολα ὄχι.

— Ὁ λαὸς ὄχι μόνον βλέπει τίς πιὸ πάνω ἀρχές διορισμένες, ἀλλὰ τὸ χειρότερο, βλέπει καὶ τοὺς Δημάρχους τοῦ καὶ τίς Δημοτικές Ἐπιτροπές. Αὐτὸ τὸ ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ λαοῦ, ποῦ τὸ ἀσκοῦσε ἀκόμα καὶ μέσα στῆ στιγμῇ διχτατορία τῶν ἐγγλέζων ἀποικιοκρατῶν ἦλθε ἡ «Δημοκρατία» μας νὰ τὸ καταργήσει καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσει μετὸ διοριστικὸ σύστημα. Ἦρθε ἡ Δημοκρατία γιὰ νὰ στερήσει ἀπὸ τὸ λαὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὕψιστα δημοκρατικά του δικαιώματα. Ἐχει αὐτὸ καμμιά σχέση μετὴ δημοκρατία;

— Στὰ 16 χρόνια τῆς ζωῆς τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἐφαρμόζονται μιὰ σειρά νόμοι ποῦ κληρονομήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐγγλέζους ἀποικιοκράτες μετὸ στόχο τὸ τσακκισμὸ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος, ὅπως ὁ νόμος τῆς καταβολῆς 500 λιρῶν σὰν ἐγγύηση γιὰ τὴν ἐκδοσὴ ἐφημερίδας πράγμα ποῦ στοχεύει στῆ φήμιση τῆς λαϊκῆς φωνῆς γιὰτὶ ἡ φτωχολογία δὲν ἔχει αὐτὰ τὰ ψηλά περισσεύματα.

— Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κρατοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου τοὺς νέους ἀπὸ 18—21 χρόνων. Αὐτοὺς τοὺς νέους ποῦ ὅταν ἀντιμετωπίζουμε ὁποιοδήποτε κίνδυνον τοὺς δίνουμε τὸ κτυφεκι καὶ ἐμπιστευόμαστε στὴν ὠριμότητα καὶ στὴν παλληκαριά τους στὴν ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας. Μήπως εἶναι δυσκολώτερο νὰ ψηφίζουν οἱ νέοι παρὰ νὰ πολεμοῦν;

— Ἐνῶ τὸ Σύνταγμα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ὀρίζει ρητὰ ὅτι οἱ ἐκλογές, γιὰ τὴν ἀνάδειξη Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων γίνονται κάθε πέντε χρόνια, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, παραδιάζουν συστηματικὰ τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ ἐκλογές γίνονται μόνον ὅταν ὑπηρετοῦν σὸ νὰ θγάλουν τὴν ἀρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη ἀπὸ κάποια κρίση τῆς. Ἔτσι μετὸ πρόσχημα τῶν ἐθνικῶν προβλημάτων κράτησαν γιὰ 10 ὁλόκληρα χρόνια τὴν πρώτη βουλή καὶ γιὰ 6 τὴν δευτέρα. Πότε ὁμως εἶναι μεγαλύτερη

ἀνάγκη νὰ ψηφίσει ὁ λαὸς μας τοὺς ἡγέτες του, ἂν ὄχι τὴν ὥρα τῶν πιὸ σοβαρῶν ἐθνικῶν προβλημάτων;

— Κι ὅταν ἀκόμα θυμοῦνται κάποτε τίς ἐκλογές, τίς πραγματοποιοῦν μετὸ πιὸ ἀντιλαϊκὸ σύστημα, τὸ πλειοψηφικὸ μετὰ πλατειές περιφέρειες καὶ ὄχι μετὴν ἀπλή ἀναλογικὴ πράγμα ποῦ κατοχυρώνει τὰ συμφέροντά τους καὶ προκαθορίζει τὴν νίκη τους στίς ἐκλογές. Πράγμα ποῦ κρατᾷ μακριὰ ἀπὸ τὴν βουλή τὰ μικρὰ κόμματα, τὰ κόμματα τῆς ἐργατικῆς καὶ τῆς φτωχολογίας.

Εἶναι σ' ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ δημοκρατικές ἀρχές; Εἶναι δυνατόν πάνω σὲ τέτοιες ἐνέργειες νὰ χτιστεῖ ἡ δημοκρατία ἐνὸς τόπου; Ἡ μήπως δημοκρατικὸ εἶναι νὰ γίνονται γιὰ χρόνια συνομιλίες ποῦ νὰ ἀφοροῦν τὴν τύχη ἐνὸς λαοῦ καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς νὰ ἀγνοεῖ τὸ περιεχόμενό τους;

Ἡ μήπως εἶναι δημοκρατικὸ νὰ στέλλονται σὸ ἐξωτερικὸ ἐργάτες γιὰ νὰ φέρουν συνάλλαγμα γιὰ τὴν κεφαλαιοκρατία καὶ νὰ τσακκιστεῖ τὸ λαϊκὸ κίνημα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ στεροῦν τοὺς ἐργάτες αὐτοὺς ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, τῆ στιγμῇ ποῦ αὐτὸ τὸ πρόβλημα εὐκολὰ μπορούσε νὰ λυθεῖ μετὴν πρεσβεῖες καὶ τὰ προξενεῖα στίς χώρες ποῦ ἐργάζονται οἱ ἐκπατρισεμένοι ἐργάτες μας;

Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ξεκάθαρα πῶς καὶ οἱ σημερινές βουλευτικὲς ἐκλογές δὲν στηρίζονται πάνω στίς δημοκρατικές ἀρχές. Εἶναι μιὰ προσπάθεια τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης νὰ θγεῖ ἀπὸ τὴν κρίση στὴν ὁποία ἔχει φτάσει.

Κοντὰ σ' ὅλα αὐτὰ προπαγανδίζεται ἡ μεγάλη ἀνάγκη τῆς οικονομικῆς ἀνασυγκρότησής μας.

Πῶς ὁμως ἡ ἀρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη ἐννοεῖ αὐτὴ τὴν ἀνασυγκρότηση;

Δὲν χρειάζεται καμμιά ἀπάντηση. Ὁ λαὸς μας ζεῖ ἐντονα αὐτὴ τὴν ἀνασυγκρότηση.

κρότηση, πού έχει σαν βάση οι πλούσιοι να γίνονται πλουσιώτεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

Έτσι, ενώ η κεφαλαιοκρατία κηρύσσει όλες τις επιχειρήσεις της σαν πληγείςες, ενώ αυξάνει τις τιμές των προϊόντων της και στέλλει στο εξωτερικό τα κεφάλαιά της για ασφάλεια, ενώ πραγματοποιεί ένα σωρό αποκοπές από τα μεροκάματα της εργατικής τάξης, από την άλλη ή εργατική τάξη και ο λαός χάνουν όλα τα δικαιώματα και ωφελήματα που απέκτησαν με αγώνες και θυσίες, καλούνται να στηρίξουν στους ώμους τους όλο το βάρος της κρίσης, να δίνουν από το μεροκάματό τους ένα μεγάλο μέρος για τους πρόσφυγες. Να παλεύουν μέσα στην ανεργία.

Είναι ολοφάνερο πως μιλώντας για ανασυγκρότηση της οικονομίας μας οι κεφαλαιοκράτες εννοούν πως αυτή την ανασυγκρότηση πρέπει ακριβώς να την πληρώσουν τα φτωχά και μεσαία στρώματα, ο λαός. Μιλώντας για ανασυγκρότηση εννοούν μια ανασυγκρότηση της περιουσίας και των επιχειρήσεων της κεφαλαιοκρατίας και όχι για την ανακούφιση του λαού όχι για να αναπνεύσει και ο λαός από την μεγάλη οικονομική κρίση. Έννοούν μια ανασυγκρότηση που θα ξαναδυναμώσει την ατομική περιουσία και το καπιταλιστικό σύστημα, ενώ από την άλλη θα διακωλύει την εκμετάλλευση και την αδικία.

Είναι λοιπόν φανερό πως οι βουλευτικές εκλογές έχουν σαν απόλυτο στόχο να θγάουν, με την φήφο του λαού, την άρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη και την πολιτική ηγεσία από την κρίση τους. Και να την θγάουν ξανά ανανεωμένη, δημοκρατική, αγωνιστική μπροστά στα μάτια του λαού.

Για όλα αυτά το Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου αρνείται να δεχτεί την καινούργια αυτή εξαπάτηση του λαού, αρνείται να υπογράψει την ολοκλήρωση της πορείας του συμβιβασμού, που θα φέρει τη διχοτόμηση της Κύπρου. Αρνείται να παραδώσει τις δημοκρατικές του αρχές, παίρνοντας μέρος στις βουλευτικές εκλογές.

Πιστεύουμε όμως πως έχουμε άμεσο καθήκον να συνενώσουμε όλοι τις προσπάθειές μας για να θρούμε το σωστό δρόμο για τη σωτηρία μας.

Η πορεία του συμβιβασμού αναμφίβολα δεν αποτελεί τον σωστό δρόμο για τη σωτηρία και την λευτεριά του τόπου μας. Ο σωστός δρόμος βρίσκεται αλλού. Είναι ο αγώνας. Ο μαχητικός και ανειρήνευτος αγώνας του λαού μας ενάντια σε κάθε ξένη δύναμη που επιβουλεύεται τον τόπο μας, ενάντια σε όλα τα όργανα και τους πράχτορές τους.

Είναι ανάγκη να έχτιμήσουμε σωστά αυτόν τον αγώνα, να μετρήσουμε τους έχθρους και τις δυνάμεις τους, να καταλάβουμε το παιγνίδι που παίζουν και τα συμφέροντα που υπηρετούν για να μπορέσουμε να οργανώσουμε σωστά την ταχτική του αγώνα μας.

Είναι αλήθεια πως η Κύπρος βρίσκεται σε ένα χώρο τεράστιας οικονομικής και στρατηγικής σημασίας για τον ιμπεριαλισμό και τα όργανά του. Γύρω από το νησί μας βρίσκονται οι πλούσιες πετρελαιοπηγές του Αραβικού κόλπου. Βρίσκεται η Διώρυγα του Σουέζ, που ενώνει τρεις ήπειρους. Βρίσκονται σημαντικά πόστα που επιδιώκουν να κατακτήσουν οι υπερδυνάμεις στον ανταγωνισμό τους για απαγκόσμια κυριαρχία.

Όλα αυτά σημαίνουν πως ο αγώνας μας είναι δύσκολος. Πολλά τα προβλήματα πολλοί οι έχθροι.

Οι δυο υπερδυνάμεις που ανταγωνίζονται σκληρά για την παγκόσμια κυριαρχία, ο Ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός, που βλέπει τον Αραβικό κόλπο και τις γύρω χώρες, σαν το μέσο που θα τον κάνει ξανά ισχυρό. Ο Τούρκικος επεχτατισμός, που βρίσκει ότι σήμερα είναι ή κατάλληλη ώρα για να άπλωθει. Οι άστικές κυβερνήσεις των διαφόρων χωρών, που δέθηκαν με το ξένο κεφάλαιο για να ανθρωθοούν. Κάθε λογής όργανα και πράχτορες του έχθρου.

Όλα αυτά κάμνουν τον τόπο μας επίκεντρο των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Από την άλλη όμως ή Ανατολική λεκάνη

της Μεσογείου γίνεται από τον ίδιο τον εχθρό, που ένοποιεί χάριν των συμφερόντων του τον χώρο, και επίκεντρο του διεθνούς αντιϊμπεριαλιστικού αγώνα. Κοινός ο εχθρός κοινά τα προβλήματα των λαών του χώρου αυτού, κοινός για το αυτό και ο αγώνας τους.

Πώς όμως η άρχουσα τάξη και η πολιτική ηγεσία του τόπου μας αντιμετώπιζουν τα προβλήματα αυτά.

Όλοι γνωρίζουμε πώς η κεφαλαιοκρατία του τόπου μας, αυτοί που έχουν την εξουσία στα χέρια τους, γεννήθηκε κι αναπτύχθηκε κάτω από το ξένο κεφάλαιο. Έδωσε μαζί του τη ζωή και την ανάπτυξή της και μαζί προχωρούν στο δρόμο των συμφερόντων τους. Έτσι η γραμμή της κεφαλαιοκρατικής τάξης του τόπου μας, με τους διάφορους ηγέτες της, δηλώνει σήμερα καθαρά και ξεάστερα πώς ανήκουμε στη Δύση. Δηλώνει πώς ο λαός μας πρέπει να μείνει δούλος και να υπηρετεί τα συμφέροντα του Δυτικού κεφαλαίου. Πρέπει να στηρίξουμε όλες μας τις ελπίδες στη σωτηρία Δύση.

Η γραμμή μιας άλλης μερίδας, των απροκάλυπτων πραχτόρων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, της λεγόμενης άκρας δεξιάς, προχωρά ακόμα παραπέρα και φτάνει στο σημείο να υποστηρίζει πώς για να σωθούμε πρέπει να μπούμε στο ΝΑΤΟ, πρέπει και μεις να δεθούμε στο όρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Πρέπει να υποταχτούμε, να γίνουμε δούλοι των πολυεθνικών εταιρειών της Αμερικής, με αντάλλαγμα την «προστασία» και την ασφάλειά μας.

Τέλος η γραμμή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ προπαγανδίζει πώς η μοναδική σωτηρία για τον λαό και τον τόπο μας βρίσκεται στην Ανατολή, πώς μονάχα «η μεγάλη φίλη του λαού μας» ή Σοβιετική Ένωση, μπορεί να μας σώσει. Έτσι πρέπει να περιμένουμε από τη Σοβιετική Ένωση τη σωτηρία μας.

Τό πόσο η μιὰ υπερδύναμη ή η άλλη έχει διάθεση να βοηθήσει τον λαό μας τὸ εἶδαμε, τὸ ζήσαμε ἴλοι... Όλοι γνωρίζουμε πώς οι μεγάλες δυνάμεις δὲν

θα μᾶς βοηθήσουν, ἂν αὐτὴ ἡ βοήθεια δὲν στηρίζεται πάνω στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τους και πάνω σὲ πλούσια ἀνταλλάγματα.

Όμως πέρα ἀπὸ ἄλλα αὐτά, οἱ δρόμοι αὐτοὶ ὀδηγοῦν τὸν λαό μας σ' ἓνα ἐμφύλιο σπαραγμό, ὀδηγοῦν τὸν λαό μας σὲ μιὰ καταστροφικὴ ἐμφύλια σύγκρουση, πὸς θὰ τσακίσει ὄλες τὶς δυνάμεις μας, γιατί ποτὲ ἢ μιὰ μερίδα δὲν θὰ δεχτεῖ τὴ γραμμὴ τῆς ἄλλης. Αὐτοὶ οἱ δρόμοι λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνοι πὸς μᾶς ὀδηγοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν καταστροφὴ και τὸν ἀφανισμό. Μᾶς ὀδηγοῦν στὴν ἐξάρτησή μας κάτω ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη δύναμη. Μᾶς ὀδηγοῦν στὴν παντοτεινὴ σκλαβιά και δουλεία. Σβήνουν και καταστρέφουν τὸν δρόμο τῆς ἐθνικῆς λευτεριάς και τῆς σωτηρίας. Εἶναι οἱ δρόμοι πὸς ὀδηγοῦν στὸν ἐθνικὸ διχασμό.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι πὸς ἐπιδιώκουν και οἱ μεγάλες δυνάμεις. Νὰ μᾶς διασπάσουν, νὰ μᾶς τσακίσουν νὰ μᾶς υποδουλώσουν. Εἶναι ἐκεῖνο πὸς ἐπιδιώκουν οἱ μεγάλες δυνάμεις, ὄχι μόνο στὸν τόπο μας, ἀλλὰ και παγκόσμια. Εἶναι ἢ τὰση τῶν μεγάλων δυνάμεων γιὰ ἐξάρτηση, οἰκονομικὴ και στρατιωτικὴ, ὄλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν παγκόσμια κυριαρχία τους, πὸς θὰ διαιωνίσει τὴν παντοδυναμία τους, τὴν ἐκμετάλλευση, τὴν ἀδικία.

Αὐτὸ εἶναι πὸς υπηρετεῖ και ἡ προπαγάνδα πὸς σπέρνουν στοὺς λαοὺς μὲ κάθε τρόπο και μέσο: «εἴσαστε μικροί», «εἴσαστε ἀδύνατοι», «ἔχετε ἀνάγκη τῆς προστασίας σας», «ἡ σωτηρία σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς και μόνο».

Όλα ἐτοῦτα υπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ ὄλων τῶν μορφῶν. Διασποῦν τὶς πατριωτικὲς δυνάμεις και τὰ λαϊκὰ κινήματα. Ἐξουδετερῶνουν τὴν μαχητικὴτητα τῶν λαῶν. Διαλύουν τὴν ἐθνικὴ ὀντότητα και σπέρνουν τὴν ἠττοπάθεια. Καλλιεργοῦν τὸν φόβο και τὴν τὰση τῆς ἀτομικῆς σωτηρίας, ἐνῶ τσακίζουν τὴν ἱστορικὴ ἀνάγκη νὰ σωθοῦμε, ὄχι σὰν ἄτομα ἀλλὰ σὰν λαός. Εἶναι κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια,

πού ο λαός μας, τόσο στο πραξικόπημα, όσο και στην εισβολή, δεν αντιστάθηκε σαν λαός, αλλά σαν άτομα. Είναι για τούτο που καθένας κοίταξε τη δική του σωτηρία, αντί να προσπαθεί για τη σωτηρία του συνόλου.

Αποτέλεσμα όλων αυτών των διαλυτικών ενεργειών είναι να μένουμε πάντα σκλάβοι και να μάς πίνουν το αίμα τὰ μεγάλα συμφέροντα. Ποτέ όμως στην Ιστορία δεν είδαμε να συμπεριφέρεται έτσι ένας λαός και μάλιστα ένας λαός που κινδυνεύει να αφανιστεί.

Η κοινή, ή εθνική σωτηρία προτάσσεται. Ενώνονται όλες οι πατριωτικές δυνάμεις και μπροστά από την απειλή του αφανισμού, ρίχνονται σε σκληρούς αγώνες για να σωθούν όχι σαν άτομα, μα σαν λαός.

Αντίθετα εμείς καθόμαστε και περιμένουμε τη σωτηρία μέσα από τον ίδιο τον έχθρό. Περιμένουμε τη σωτηρία και κοιμόμαστε ήσυχοι, δίπλα από την τρύπα του φιδιού. Περιμένουμε τη σωτηρία από τους διάφορους ηγέτες μας που έδωσαν τὰ συμφέροντά τους με αυτό τούτο τον έχθρό.

Ζητούμε άμυντική θωράκιση, κι όμως εμείς οι ίδιοι δεν φροντίζουμε για αυτό, αφού έχουμε διαπιστώσει πως τίποτε δεν γίνεται προς αυτή την κατεύθυνση. Ούτε ένα χαράκιμα, ούτε ένα δχυρωματικό έργο δεν έχει κάνει ο λαός μας. Ο καθένας σκέφτεται για τὸ άτομό του, για τη δική του σωτηρία.

Κι όμως δεν έχουμε άλλη πίστωση χρόνου. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως πρέπει να σωθούμε σαν λαός, σαν σύνολο και πως ή σωτηρία θρῖσκεται στα δικά μας χέρια και όχι στα χέρια κανενός ηγέτη. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως αυτή ή σωτηρία, αυτή ή λευτεριά, χρειάζεται θυσίες. Χρειάζεται πολλοί να θυσιαστούν για τὸ σύνολο. Χρειάζεται να σφίξουμε όλοι την καρδιά και πάνω από τον εαυτό μας και την ατομική μας σωτηρία, να βάλουμε τη σωτηρία του συνόλου. Άλλοιώς όλοι θα αφανιστούμε όλοι θα χαθούμε.

Τρεις δρόμοι υπάρχουν: 1) Εμφύλιος σπαραγμός και ύποταγή. 2) Άφανισμός μας σαν λαού και φυγή. 3) Οργάνωση του αγώνα μας.

Είναι φανερό πως οι δύο πρώτοι δρόμοι οδηγούν στην καταστροφή. Δεν είναι δρόμοι αλλά γκρεμμοί καταστροφής. Δεν μένει λοιπόν τίποτε άλλο παρά ή οργάνωση του αγώνα μας. Παρά να πάρουμε την υπόθεσή μας στα χέρια μας και να αγωνιστούμε.

Αυτός ο αγώνας για να πετύχει χρειάζεται ορισμένες προϋποθέσεις:

1) Να απομονωθούν όλα τὰ φασιστικά στοιχεία. Όλοι οι πράχτορες του έχθρου, που συνηθειτά σκάφτουν τον λάκκο του λαο ύμας. Ανάμεσα σ' αυτούς δεν ανήκουν οι παρασυρμένοι πατριώτες. Αυτοί που παραπλανημένοι πιστεψαν στην Λευτεριά και την εθνική δλοκλήρωση. Αυτοί ανήκουν στον άγώνα.

2) Να απομονωθούν από τον αγώνα εκείνοι που έδωσαν τὰ συμφέροντά τους, με τὸ ξένο κεφάλαιο, με τον έχθρό. Αυτοί που έχουν τὰ έργοστάσια και τις επιχειρήσεις τους συνεταιρικά με τον έχθρό. Όλοι αυτοί δεν ανήκουν στις λαϊκές δυνάμεις. Ανήκουν στο στρατόπεδο του έχθρου.

3) Να συσπειρώσουμε όλες τις συνεπείς πατριωτικές δυνάμεις, ανεξάρτητα ιδεολογίας, πολιτικής ή κομματικής τοποθέτησης, σ' ένα λαϊκό μέτωπο πάλης, που με ήγεσία την εργατική τάξη, να μπει σε μακρόχρονους και ανειρήνευτους αγώνες όλων των μορφών. Ο αγώνας μας είναι εθνικοαπελευθερωτικός. Είναι αγώνας σωτηρίας.

4) Να οργανωθούμε και να παλαίψουμε σαν πολιτική αλλά και σαν στρατιωτική αντιπαράθεση του έχθρου, σε κάθε επίπεδο, σε κάθε σημείο.

5) Να κλιμακώσουμε τον αγώνα μας, έτσι που να μπει σε μιά πορεία για άλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων, ανάμεσα σε μάς και τον έχθρό. Η πορεία αυτή είναι εκείνη που:

— Θα ξυπνήσει και θα διαφωτίσει σωστά ολόκληρο τον λαό.

— Θα σφιχτοδέσει το λαϊκό μέτωπο πάλης και θα κάνει συνείδηση την κοινή σωτηρία του τόπου και του λαού μας.

— Θα εξασφαλίσει την υποστήριξη, συμπαράσταση και βοήθεια των λαϊκών απελευθερωτικών κινημάτων όλου του κόσμου, των Δημοκρατικών λαών όλου του κόσμου, του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

— Θα πραγματοποιήσει στενές και συνεπείς συμμαχίες ανάμεσα στον δικό μας αγώνα και στον αγώνα των Λαϊκών κινημάτων του γύρου χώρου (Ελλάδας, Τουρκίας, Αράβων κλπ) ενάντια στον κοινό εχθρό.

— Θα αναπτύξει τους δεσμούς και τον κοινό αγώνα ανάμεσα σ' ολόκληρο τον Ελληνικό χώρο και θα ανδρώσει το Ελληνικό λαϊκό κίνημα που θα σταθεί σαν η καλύτερη αδελφική δύναμη δίπλα στον Κυπριακό λαό.

— Θα τσακίσει τον σωβινισμό και τον εθνικισμό και θα ενώσει τον Ελληνοκυπριακό και Τουρκοκυπριακό λαό στον κοινό αγώνα.

— Θα εξασφαλίσει όλα τα οικονομικά μέσα και όλα τα τεχνικά μέσα του αγώνα μας που θα δυναμώσουν και θα καλύπτουν όλες τις ανάγκες όσο θα αναπτύσσεται ο αγώνας μας.

Έτσι μέρα με την μέρα ο συσχετισμός δυνάμεων θα αλλάζει, το λαϊκό κίνημά μας θα δυναμώνει κι ο εχθρός πάσχοντας από τις αντιθέσεις του, αντι-

μετωπίζοντας αναρίθμητα μέτωπα, αντιμετωπίζοντας τεράστιες ζημιές, θα αποδυναμώνει μέχρι που τελικά θα κατορθώσουμε να τον κλωτσώσουμε από ολόκληρο τον χώρο, να λευτερώσουμε τον τόπο μας, να στήσουμε ξανά τα ερείπια, να φτιάξουμε τη ζωή μας και να πετύχουμε την ευημερία και την προκοπή.

Πρέπει να κάνουμε συνείδησή μας πως ποτέ σ' ολόκληρη την ιστορία των λαών, κανένας λαός που αγωνιζόταν δεν άφανίστηκε, κανένας δεν ήττήθηκε. Πολλές φορές οι λαοί ήττήθηκαν σε μάχες, όμως στο τέλος ή νίκη ήρθε να τους δικαιώσει γιατί είχαν με το μέρος τους το δίκαιο, κι είναι αυτό το δίκαιο που δουλεύει για την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων.

Είναι αυτό το δίκαιο που τσάκισε τους πανίσχυρους δουλοκτῆτες. Είναι το δίκαιο που τσάκισε αυτοκρατορίες και βασιλεία. Είναι το δίκαιο των λαϊκών αγώνων που συντρίψε τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι. Είναι το δίκαιο που έφερε την νίκη στον ηρωικό λαό του Βιετνάμ, της Καμποτίας, του Λάος και τσάκισε πανίσχυρους εχθρούς.

Ποτέ οι λαοί που αγωνίζονται δεν πεθαίνουν.

Οι λαοί με τους άσταμάτητους αγώνες τους για λευτεριά είναι εκείνοι που κάποτε θα σθήσουν από έπουτη τη γη τις υπερδυνάμεις, τη δουλεία, την εκμετάλλευση, την αδικία.

Είναι οι λαοί με τους αγώνες τους κι όχι με την αδράνειά τους που θα φέρουν κάποτε την προκοπή, την ειρήνη, την ευημερία, σε τούτο τον κόσμο.

Το επόμενο τεύχος του «Κομμουνιστή» θα είναι αφιερωμένο στις πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις στον τόπο μας.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ἡ συνέχιση καὶ ἡ ὀξύνση τῆς οἰκονομικῆς κρίσης στὶς καπιταλιστικὲς χώρες εἶναι ἓνα παγκόσμιον φαινόμενο. Τὶς συνέπειες τῆς κρίσης αὐτῆς, ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη, τίς ρίχνει στὶς πλάτες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Μέσα σ' αὐτὲς τίς συνθήκες μεγάλα κομμάτια ἀπὸ τὴν ἀγροτιά καὶ τοὺς μικροαστοὺς συμμαχοῦν μὲ τὴν ἐργατικὴν τάξιν ἐνάντια στὸν κοινὸ ἐχθρὸ τους, τὴν κεφαλαιοκρατία. Ἡ ἐπαναστατικὴ γραμμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὅτι μόνον μὲ τὸ τσάκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ θὰ λυθοῦν ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ, τείνει νὰ γίνῃ συνείδηση ὅλων τῶν καταπιεσμένων στρωμάτων.

Στὴν περίοδον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ μόνον ἔθνικὴ τάξιν εἶναι ἡ ἐργατικὴ. Μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ μπεῖ ἐπικεφαλῆς τοῦ λαοῦ στὸς ἀγῶνες του γιὰ ἔθνικὴ ἀπελευθέρωσιν. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἐπιβεβαιώθηκε ἱστορικὰ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας γιὰ ἔθνικὴ ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀπὸ τὴν ὅλον καὶ μεγαλύτερην ἐξάρτησιν τῆς ἀστικῆς τάξης τῶν χωρῶν τῆς περιφέρειας ἀπὸ τὸν μονοπωλιακὴν ἀστικὴν τάξιν τῶν καπιταλιστικῶν μητροπόλεων.

Ἡ δικαίωσιν αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης ἔφερε μαζί της μιὰ σειρά ἀνακατατάξεις τόσο μέσα στὸ λαϊκὸ κίνημα γενικὰ ὅσο καὶ μέσα στὸ ἴδιον

τὸ Κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀγροτιάς καὶ τῶν μικροαστῶν ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ ὁ ρόλος ποὺ παίζουν στὸν λαϊκὸ ἀγῶνα δίπλα στὴν ἐργατικὴν τάξιν εἶναι δίκοπον μαχαίρι. Ἀπὸ τὴν μιὰ δίνουν τὴν μαζικὴν βάση, ἀπαραίτητην γιὰ ἀγῶνες ἔθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπελευθέρωσιν, ἀπὸ τὴν ἄλλη φέρνουν μαζί τους καὶ μπολιάζουν τὸ λαϊκὸ κίνημα καὶ τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὰ διαλυτικὰ στοιχεῖα, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἀγροτιά καὶ τοὺς μικροαστοὺς.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐργατικὴ τάξιν ἔζησε μὲ τὴν ἴδιαν τὴν πείραν τὸ ξεστράτισμα τοῦ Κόμματός της καὶ τὸν εὐνοχησμοῦ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κύπρον, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ Ἑλλάδα νὰ εἶναι σήμερον ἐξάρτημα τοῦ παγκόσμιου ἱμπεριαλιστικοῦ συστήματος καὶ ἡ Κύπρος νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν κατοχὴν του. Ἀντίθετον εἶναι ἡ ἱστορικὴ πείρα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Κίνας, ποὺ ἡ μαζικὴ συμμετοχὴ τῶν ἀγροτῶν καὶ μερίδας τῶν διαנוσούμενων ὄχι μόνον δὲν τὸ ξεστράτισε, ἀλλὰ τὸ δυνάμωσε γιὰ τὴν νίκην τῆς ἐπανάστασης καὶ τὸ στήσιμο τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας. Αὐτὲς οἱ δύο ἀντίθετες πορεῖες μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ἐξετάσουμε τὴν διαλεκτικὴν σχέσηιν ποὺ ἔχει ἡ ταξικὴ σύνθεσιν καὶ πολιτικὴ γραμμὴ τοῦ Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Ἡ πορεία τοῦ καπιταλισμοῦ καθορίζε-

ται από τήν πάλη τῶν δυο ἀντίθετων τάξεων, τῆς ἀστικῆς τάξης καί τοῦ προλεταριάτου.

Ἡ ἐργατική τάξη εἶναι ἡ νέα δύναμη πού γεννιέται μέσα στόν καπιταλισμό, μέ πρῶρισμό νά τόν ψακκίσει σάν ὁ φορέας μιᾶς ἀνώτερης μορφῆς κοινωνικῆς ὀργάνωσης.

Ἡ ἐργατική τάξη μέσα στήν πορεία ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ μεγαλώνει ἀριθμητικά, ἐξυψώνεται ἰδεολογικά, συνειδητοποιεῖ τόν ρόλο της καί ὀργανώνεται γιά τὸ ψακκίσμα τοῦ ξοφλημένου συστήματος τοῦ καπιταλισμοῦ καί τήν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶναι ἡ ὀργανωμένη μορφή τῆς ἀνάγκης γιά τήν ἐπικράτηση τῆς ἐργατικῆς τάξης. Καθὼς ἡ ταξικὴ πάλη παίρνει ὄλο καί πιὸ ὀξυμμένη μορφή, ἡ ἐργατικὴ τάξη χρειάζεται τὸ Κόμμα της γιά νά μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζει μέ ἐπιτυχία τίς ἀνάγκες αὐτῆς πῆς πάλης. Τὸ Κόμμα εἶναι ἡ αἰχμή τοῦ ξίφους πού χτυπᾷ νά συντριφεῖ τόν καπιταλισμό, εἶναι ἡ ὀργάνωση τῶν μπροστάριδων τῆς ἐπανάστασης. Εἶναι ἡ συγχώνευση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καί τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἡ ἴδια ὁμως ἡ λειτουργία τοῦ καπιταλισμοῦ, πού ἀποξενώνει τήν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς, δημιουργώντας ἔτσι τὸν νεκροθάφτη του, ἐπιβάλλει ἐπίσης ἕνα καταμερισμὸ ἐργασίας καί τὸν διαχωρισμὸ τῆς χειρωνακτικῆς ἀπὸ τήν πνευματικὴ ἐργασία. Τὸ γεγονός αὐτὸ δημιουργεῖ τήν ἀνάγκη τῆς ὑπαρξῆς τῶν μικροαστῶν διανοουμένων μέσα στό Κόμμα, οἱ ὁποῖοι συστηματικοῦν καί διατυπώνουν τήν πείρα ἀπὸ τὸ παγκόσμιο ἐργατικὸ καί ἐπαναστατικὸ κίνημα. Ἡ συμμετοχὴ τῶν διανοουμένων μέσα στό Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἐάν προωθεῖ ἢ ὄχι τήν ἐπανάσταση, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τήν πολιτικὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος καί ἀπὸ τὸν τρόπο πού εἶναι ὀργανωμένο. Ἡ πολιτικὴ γραμμὴ, ὁ τρόπος πού σκέφτεται καί δρᾷ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς πείρας τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπὸ τήν ἐπαναστατικὴ θεωρία καί τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας ἀπὸ τήν

πάλη τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τοῦ λαοῦ.

Αὐτὸ προϋποθέτει τήν διαμόρφωση μιᾶς ξεκαθαρισμένης Μαρξιστικῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς, πού μακριὰ ἀπὸ ἀναθεωρήσεις καί καιροσχοπισμοὺς θὰ διαπαιδαγωγεῖ τήν ἐργατικὴ τάξη καί τὸν λαὸ μέ τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα τῆς ταξικῆς πάλης γιά τήν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριάτο. Ὅταν τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα δὲν ἔχει σάν κοσμοθεωρία τοῦ τὸν Μαρξισμό — Λεβινισμό θὰ ἐκφυλιστεῖ καί θὰ γίνεῖ ἡ οὐρά τῆς ἀστικῆς τάξης.

Τὸ Κόμμα πρέπει νά συνδέεται ἄμεσα μέ τήν ἐργατικὴ τάξη τῆς ὁποίας τὰ πιὸ συνειδητά, τὰ πιὸ μαχητικά, τὰ πιὸ πρωτοπόρα κομμάτια θὰ ὀργανώνονται μέσα σ' αὐτό. Ἐτσι ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀποχτᾷ τήν ἐπαναστατικὴ της πρωτοπορία, τὸ Κομμουνιστικὸ τῆς Κόμμα, πού θὰ τοῦ προσφέρει ἐργάτες ἀγωνιστὲς καί τήν τεράστια της πείρα καί τὸ Κόμμα θὰ συστηματικοῦν τήν πείρα αὐτὴ μέ ὁδηγὸ τήν ἐπαναστατικὴ θεωρία καί θὰ τὴν ἐπιστρέφει στήν ἐργατικὴ τάξη.

Αὐτὴ ἡ ἄμεση σύνδεση τοῦ Κόμματος μέ τήν ἐργατικὴ τάξη καί ἡ διαμόρφωση τῆς πολιτικῆς του γραμμῆς μέ βάση τήν ἐπαναστατικὴ θεωρία, καθορίζει οὐσιαστικά καί τὸν προλεταριακὸ του χαραχτήρα. Ἡ οὐσιαστικὴ δύναμη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τήν ποσότητα τῶν μελῶν του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ποιότητα. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἱκανότητα νά ἐφαρμόζει σωστά τὴν προλεταριακὴ γραμμὴ πού ἀντικειμενικά ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν. Αὐτὸ τοῦ δίνει καί τὴν ἱκανότητα νά ἐπηρεάζει, νά κινητοποιεῖ καί νά καθοδηγεῖ τίς μάζες.

Οἱ μικροαστοὶ — διανοούμενοι παίζουν ἐπαναστατικὸ ρόλο μέσα στό Κόμμα ὅταν ὑποβοηθοῦν τήν συνέλιξη τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας καί τῆς πολιτικῆς γραμμῆς τῶν μαζῶν. Γι' αὐτὸ πρέπει νά κατέχουν σωστά τὸν Μαρξισμό καί νά παίρνουν ἐνεργὰ μέρος μέσα στους ἀγῶνες τῶν μαζῶν, γιὰτὶ μόνο μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες διδάσκονται καί ἀπορρίπτουν τὰ μικροαστικά τους κατὰλοιπα καί τίς ἀδυναμίες. Ἡ συνέπεια

κι ή αγωνιστικότητα τών μαζών μποροῦν νά διαπλάσουν τούς μικροαστούς, ἀλλά και στήν ἀνάγκη νά τούς ἀπομονώσουν και νά τούς χτυπήσουν ὅταν μεταφέρουν μέσα στό Κόμμα τίς τάσεις γιά συμβιβασμό και ἀμφιταλάντευση.

Γιά νά γίνει ὅμως δυνατό αὐτό πρέπει ή ἐργατική τάξη νά παίρνει ἐνεργό μέρος στήν διαμόρφωση τῆς γραμμῆς τοῦ Κόμματος. Ἡ ἐνεργητική της συμμετοχή πρέπει νά εἶναι τέτοια πού νά διαφυλάσσει τήν ἡγεμονία της, νά ἐμποδίζει τήν δημιουργία τῆς γραφειοκρατίας σάν θεσμοῦ πού πνίγει και στήν οὐσία ὑποκαθιστᾷ τὸ Κόμμα. Αὐτή ή ἐνεργητική συμμετοχή πρέπει νά συνεχιστεῖ και μετὰ τήν ἐπανάσταση γιά τή διαφύλαξη τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου και τῆς πορείας πρὸς τήν ἀταξική κομμουνιστική κοινωνία. Ἐάν σ' ὄλη τή διάρκεια τῆς οἰκοδόμησής τοῦ σοσιαλισμοῦ οἱ μάζες δέν συμμετέχουν στήν λειτουργία τοῦ συστήματος και δέν ἐλέγχουν οὐσιαστικά τὰ μέσα παραγωγῆς, ἐάν δέν γίνεται ή πάλη ἀνάμεσα στήν ἐπαναστατική και τήν ἀντεπαναστατική γραμμή τότε οἱ τεχνοκράτες και ή γραφειοκρατία σάν «εἰ-

δικοί», θά ξαναπαλλοτριώσουν τήν ἐργατική τάξη και θά παλιγορθώσουν τὸν καπιταλισμό.

Ἄν και τὰ κόμματα δέν εἶναι τάξεις, ὥστόσο ἐκπροσωποῦν συγκεκριμένα ταξικά συμφέροντα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ταξικῆς πάλης πού γίνεται μέσα σ' ἓνα κόμμα, καθορίζει οὐσιαστικά και τὸν χαραχτήρα του. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἔχει προλεταριακὸ χαραχτήρα ὅταν ἔχει σάν κοσμοθεωρία του τὸν Μαρξισμό — Λενινισμό, ὅταν εἶναι ὀργανωμένο με βάση τήν ἐνεργὸ συμμετοχή τών μαζών και ὅταν κάμνει κριτική γιά τήν κάθε ἐνεργειά του ἀπὸ τήν σκοπιὰ τοῦ Μαρξισμοῦ. Μόνο ἔτσι χτίζεται και σφυρηλατεῖται ἓνα Κομμουνιστικὸ Κόμμα πού νά μπορεῖ νά ἐκπληρώσει τήν ἱστορική ἀναγκαιότητα γιά τήν προλεταριακή ἐπανάσταση και τήν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Μόνο ἔτσι ή πάλη ἀνάμεσα στήν ἐπαναστατική και τήν ἀντεπαναστατική γραμμή μέσα στό Κομμουνιστικὸ Κόμμα, τελειώνει με τὸν θρίαμβο τῆς γραμμῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης, με τήν συντριβή τοῦ καπιταλισμοῦ και τήν ἐδραίωση τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ Β'

Στις συνθήκες των υπανάπτυκτων χωρών και εκεί όπου δεν υπάρχει το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, ή δημιουργία των υποκειμενικών όρων για τη νίκη της πραγματικής λαϊκής επανάστασης, πρέπει να αρχίζει με την ίδρυση ενός Μαρξιστικού - Λενινιστικού Κόμματος σαν απαραίτητης πολιτικής καθοδήγησης της επανάστασης. Χωρίς αυτή την καθοδήγηση δεν μπορούμε να μιλούμε, ούτε για κατάκτηση της εξουσίας από τις εργαζόμενες μάζες, ούτε και για συνεχή ανάπτυξη της επανάστασης με σκοπό να προετοιμαστεί το πέρασμα στο σοσιαλιστικό δρόμο ανάπτυξης.

Η γενικά περιορισμένη σε αριθμητική δύναμη, εργατική τάξη στις υπανάπτυκτες χώρες, το σχετικά χαμηλό ιδεολογικό και μορφωτικό της επίπεδο και η περιορισμένη πείρα της σε ζητήματα οργάνωσης και ταξικής πολιτικής πάλης δεν μπορούν να χρησιμεύσουν σαν επιχειρήματα για την άρνηση της ανάγκης και της δυνατότητας δημιουργίας του κόμματος της εργατικής τάξης. Όπως αποδεικνύει και το παράδειγμα της Α. Δ. Άλβανίας, το κόμμα της εργατικής τάξης πρέπει να δημιουργηθεί και να μπει στην αίχμη της επαναστατικής πάλης, ακόμα κι' όταν το προλεταριάτο είναι μικρό και ανοργάνωτο. Σ' αυτή την περίπτωση, οι κομμουνιστές είναι οι πιο άφοσιωμένοι εκπρόσωποι και η προσωποποίηση της εργατικής τάξης αγωνίζου-

νται με αποφασιστικότητα και πνεύμα αυτοθυσίας για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, για την ιδεολογία της και την πολιτική της, για τα πιο θεμελιώδη συμφέροντα όλων των εργαζόμενων μαζών και όλου του έθνους. Μια μερίδα των σύγχρονων ρεβιζιονιστών χαρακτηρίζει την ανάγκη ύπαρξης ενός Μαρξιστικού — Λενινιστικού κόμματος και την ήγεςία της επανάστασης και της πολιτικής εξουσίας από αυτό το κόμμα για την πραγματοποίηση του πέρασματος των υπανάπτυκτων χωρών στο σοσιαλισμό, σαν ένα δόγμα ξεπερασμένο. Σύμφωνα μ' αυτούς, αν σε μερικές χώρες συνέβηκε κάτι τέτοιο, αυτό δεν οφειλόταν σε λόγους αρχής και καθολικής ανάγκης αλλά σε ειδικούς ιστορικούς λόγους (7). Άλλοι ρεβιζιονιστές πάλι, παραδέχονται ανοικτά πως στην λεγόμενη μη καπιταλιστική ανάπτυξη, τον ρόλο της πρωτοπορίας μπορεί να τον αναλάβει ένα οποιοδήποτε κόμμα ή πολιτική οργάνωση, τα συνδικάτα π.χ., άσχετα από την ιδεολογία τους και την ταξική τους συμπεριφορά (8). Όλα αυτά αποτελούν μίαν ακόμη προδοσία των ρεβιζιονιστών απέναντι στην σοσιαλιστική επανάσταση και ανοικοδόμηση, αποτελούν μια καρικατούρα των απόψεων σχετικά με τον ρόλο της πρωτοπορίας στον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

* * *

Η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας από τις εργαζόμενες μάζες δεν είναι πα-

ρά μόνο τὸ ἀπαραίτητο σημεῖο ἐκκίνη-
σης γιὰ τὴν προετοιμασία τοῦ περάσμα-
τος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σο-
σιαλισμὸ. Τὸ ἴδιο τὸ πέρασμα, αὐτὸ κα-
θαυτὸ, εἶναι ἓνα ἱστορικό προτσές λίγο
ἢ πολύ, μακρὺ, ἀνάλογα μὲ τὶς πραγμα-
τικές συνθήκες κάθε χώρας. Τὸ οὐσια-
στικό περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ προτσές
πρέπει νὰ εἶναι ὁ συνεχῆς ἐπαναστατι-
κὸς μετασχηματισμὸς τοῦ ἐποικοδομήμα-
τος καὶ τῆς κοινωνικῆς βάσης τῆς κοι-
νωνίας, ἢ συνεχῆς ἀλλαγὴ τοῦ συσχετι-
σμοῦ τῶν ταξικῶν δυνάμεων ὑπὲρ τοῦ
σοσιαλισμοῦ, ἢ πάλιν ἐναντία στὸν ἰμπε-
ριαλισμὸ καὶ ὅλες τὶς ἐσωτερικὲς ἀντι-
δραστικὲς δυνάμεις.

Γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ μετα-
σχηματισμοῦ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτι-
κῆς ζωῆς, εἶναι ἀπαραίτητη, κατὰ πρῶ-
το λόγο, ἡ συντριβὴ τοῦ γραφειοκρατι-
κοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ποὺ στήθηκε
ἀπὸ τοὺς ἀποικιστὲς καὶ ὑποστηρίζεται
ἀπὸ τὶς ντόπιες ἐκμεταλλεῦτριες τάξεις,
ποὺ ἔχει ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες
μάζες καὶ ὁ ὁποῖος ἀντιτίθεται σ' αὐτὲς
σὰν μέσο βίας γιὰ τὴν διαιώνιση τῆς
καταπίεσης καὶ τῆς ἐκμετάλλευσης. Στὴ
θέση του πρέπει νὰ στηθεῖ ἓνας νέος
μηχανισμὸς ὁ ὁποῖος θὰ βασίζεται στοὺς
νέους ἡγέτες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς
κόλπους τῶν ἐργαζομένων καὶ οἱ ὁποῖοι
γνωρίζουν τὶς ἀνάγκες τους καὶ ὑπερα-
σπίζονται τὰ συμφέροντά τους, ἓνας νέος
μηχανισμὸς ξεκαθαρισμένος ἀπὸ τὰ ἀντι-
δραστικά στοιχεῖα — πράχτορες τοῦ ἰμ-
περιαλισμοῦ, συνεργάτες τῶν ἀποικιστῶν
καὶ ἐχθροὺς τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἡ συμ-
μετοχὴ τῶν ἐργαζομένων στὰ ζητήματα
ποὺ ἀφοροῦν τὸ κράτος, ἢ ἀριθμητικὴ
αὔξηση καὶ ἢ μόρφωση τῆς ἐργατικῆς
τάξης, ἢ χειραφέτηση καὶ ἢ συμμετοχὴ
τῆς γυναίκας στὴν κοινωνικὴ ζωὴ κα-
θὼς καὶ ἡ συστηματικὴ καλύτερευση τῶν
ὀλικῶν συνθηκῶν τῶν ἐργαζομένων, εἶ-
ναι τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ πρέπει νὰ
σημαδέφουν τὸν μετασχηματισμὸ τῆς κοι-
νωνικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς.

Γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ὀλοκληρωθεῖ ὁ με-
τασχηματισμὸς τῆς πολιτικῆς καὶ κοινο-
νικῆς ζωῆς πρὸς ὄφελος τῶν ἐργαζομέ-
νων, πρέπει νὰ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν μό-
νη πραγματικὴ ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία,
δηλαδὴ τὸν Μαρξισμό — Λενινισμό. Σ'

ἀντίθετη περίπτωσι, ὁ μετασχηματισμὸς
δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπαναστατικὸς καὶ
θὰ καταλήξει ἀναπόφευκτα σὲ συνηθι-
σμένες ἀστικοδημοκρατικὲς μεταρρυθμί-
σεις. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὁ μετασχηματι-
σμὸς ἐξαπατᾷ τὶς ἐργαζόμενες μάζες μὲ
σοσιαλιστικὰ συνθήματα. Ἀπ' τὴ μιά
μεριὰ κάνει νὰ γεννηθοῦν ἐλπίδες ποὺ
ὀδηγοῦν σὲ μιὰ οἰκτρὴ διάψευση, καὶ
ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐνισχύει τὶς θέσεις τῶν
ἐκμεταλλεῦτριῶν τάξεων καὶ ἀνοίγει τὸ
δρόμο στὴν καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη. Ἡ
ἀστικὴ τάξη τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν
χαιρετίζει μὲ ἐνθουσιασμὸ ἓνα τέτοιο με-
τασχηματισμὸ, γιατί ἀκριβῶς δὲν ἀντι-
προσωπεύει κανένα ἰδιαιτέρο καὶ ἄμεσο
κίνδυνο γιὰ τὰ ταξικά της συμφέροντα.
Ὅσο γιὰ τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστὲς,
αὐτοί, προσπαθοῦν νὰ πλασάρουν αὐτὴ
τὴν ἐξέλιξη σὰν μιὰ «νέα ἀνακάλυψη»
τοῦ λεγόμενου μὴ καπιταλιστικοῦ δρόμου
ἀνάπτυξης. Πρόκειται γιὰ μιὰ παραδο-
ξολογία ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴ δεχτεῖ
παρὰ μόνο ἡ λογικὴ τῶν ἀποστατῶν τοῦ
Μαρξισμού — Λενινισμού, οἱ ὁποῖοι μὲ
τὴν προδοσίαν τους δίνουν μιὰν ὄψη ἀ-
γιότητας στὴν καταπίεση καὶ τὴν ἐκμετάλ-
λευση ποὺ ἀσκοῦν οἱ μεγάλοι γαιοκτή-
μονες καὶ οἱ κεφαλαιοκράτες τῶν ὑπανά-
πτυκτων χωρῶν.

Ἡ πραγματοποίηση μιᾶς βαθειᾶς ἐπα-
νάστασης στὸν τομέα τῆς ἐκπαίδευσης
καὶ τῆς κουλτούρας, ἀποτελεῖ κι αὐτὴ
ἐπίσης, ἓνα θεμελιακὸ ζήτημα σ' ὅτι ἀ-
φορᾷ τὸν μετασχηματισμὸ τοῦ ἐπικοδο-
μήματος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν. Κα-
τὰ γενικὸ κανόνα, ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ
πρέπει νὰ περάσει ἀπὸ δυὸ στάδια, δε-
μένα στενὰ μεταξύ τους. Στὴ διάρκεια
τοῦ πρώτου σταδίου, ἢ σὲ πλάτος ἀνά-
πτυξη τῆς παιδείας πρέπει νὰ ἀποτελέ-
σει τὸν ἀμεσότερο στόχο. Σκοπὸς εἶναι
ἡ ἐξάλειψη τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ στοὺς ἐ-
νήλικους, ἢ διεύρυνση τοῦ σχολικοῦ δι-
χτύου ὄλων τῶν ἐπιπέδων σ' ὀλόκληρη
τὴ χώρα καὶ ἰδιαίτερα στὴν ἐπαρχία, ἔ-
τσι ποὺ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ προϋποθέ-
σεις γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ μορφωτικοῦ ἐ-
πιπέδου τοῦ πληθυσμοῦ. Στὴ διάρκεια
τοῦ δευτέρου σταδίου, καθοριστικὸς στό-
χος τῆς ἐπανάστασης εἶναι ὁ μετασχη-
ματισμὸς τῆς ἴδιας τῆς παιδείας καὶ τῆς
κουλτούρας, μετασχηματισμὸς ὁ ὁποῖος εἶ-
ναι πολυπλοκώτερος καὶ δυσκολώτερος

ἀπ' ὅτι ἡ ἐξάπλωσις τῆς παιδείας. Γενικά, πρὶν τὴν ἐπανάστασιν, οἱ ὑπανάπτυκτες χώρες γνωρίζουν δύο εἴδη παιδείας καὶ κουλτούρας: Τὴν κουλτούρα τῶν φεουδαρχῶν ἢ τῆς κλάστας καὶ τὴν ἱμπεριαλιστικὴν κουλτούρα, τὴν κουλτούρα τῶν ἐκμεταλλευτῶν καὶ τῶν ἐκμεταλλευστέων, ἀνάμεικτη πάντα ἢ συνοδευμένη ἀπὸ ἓνα θρησκευτικὸν σκοταδισμόν. Μὲ τὴν ἐπανάστασιν, πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ τὴν μετάβασιν εἰς μιὰ νέα καὶ μαζικὴ κουλτούρα, βασισμένη πᾶνω εἰς τὴν προλεταριακὴν ἰδεολογίαν, πρὸς ὄφελος τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς ἐνίσχυσης τῶν θέσεων τοῦ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς.

Ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ ἐποικοδομηματος πρέπει νὰ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάργησιν ὅλων τῶν κανόνων καὶ συνηθειῶν τοῦ παλίου κόσμου, ποὺ ἔχουν ἓνα ταξικὸν περιεχόμενον καὶ στοχεύουν εἰς τὴν καταπίεσιν, τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν. Ὁ μετασχηματισμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ ἀνατρέφει ὀλοκλήρῃ τὴν ζωὴν, νὰ ἀλλάξει συνθέμελα τὶς ἀντιλήψεις, τὶς συνηθείας, τὶς παραδόσεις, τὶς οἰκογενειακὰς σχέσεις, τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἐργασία τους, μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν. Μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ προοίμιον οἱ ἐργαζόμενες μάζες ἀποκτοῦν ἓνα ψηλὸν ἀγωνιστικὸν πνεῦμα, ξυπνοῦν καὶ τονῶνουν τὸ πνεῦμα πρωτοβουλίας τους, ἢ δημιουργικὴν τους προσπάθειαν καὶ τὸ ἐπαναστατικὸν τους θάρρος, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος.

* * *

Ὁ μετασχηματισμὸς τῆς οἰκονομικῆς βάσεως τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν μὲ στόχον τὴν προετοιμασίαν τοῦ περάσματος εἰς τὸν σοσιαλισμὸν, ἀπαιτεῖ τὴν λύσιν μερικῶν εἰδικῶν προβλημάτων ποὺ χαρακτηρίζουν αὐτὰς τὶς χώρας. Πρόκειται, εἰδικότερα, γιὰ τὴν κατάργησιν τῆς οἰκονομικῆς ἐξάρτησης ἀπέναντι εἰς τὸ ξένο κεφάλαιον καὶ τὸν ἱμπεριαλισμὸν, γιὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν προκαπιταλιστικῶν σχέσεων, πρόκειται γιὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἀγροτικῶν σχέσεων πρὸς ὄφελος τῆς ἐργαζόμενης ἀγροτικῆς, γιὰ τὴν κατάργησιν τοῦ μονόπλευρου χαρακτῆρα τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Πρόκειται ἀκόμη γιὰ τὴν πλήρη ἀπασχόλησιν τοῦ γρήγορα αὐξανόμε-

νου πληθυσμοῦ, κ.λ.π. Ἡ ἱστορία ἀποδείξει πῶς, γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἐξάρτησιν τοῦ ξένου κεφαλαίου καὶ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, γιὰ τὴν ἐπίτευξιν μιᾶς αὐθεντικῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας, πρέπει νὰ ἐθνικοποιηθῶν ὅλες οἱ ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ ἀγαθὰ τόσο αὐτὰ ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸ ξένο μονοπώλιον ὅσο καὶ αὐτὰ ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν κομπραδερικὴν ἀστικὴν τάξιν. Τὰ ἐθνικοποιημένα μέσα πρέπει νὰ ἀποτελέσουν τὸν κρατικὸν τομέαν τῆς οἰκονομίας. Οἱ οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις, ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ἐργασίας καὶ τῆς παραγωγῆς σ' αὐτὸν τομέαν, πρέπει νὰ παρουσιάξουν οὐσιαστικὰ, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Αὐτὸς ὁ τομέας πρέπει νὰ ἀποτελεῖ τὸ ἐμβρυον τῆς οἰκονομικῆς βάσεως τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἓνα δυνατὸ σημεῖον στήριξης γιὰ νὰ προετοιμασθῆ ὅλη ἡ χώρα νὰ περάσῃ ἀπὸ τὶς παλιὰς σχέσεις εἰς τὶς σοσιαλιστικὰς.

Βέβαιον, αὐτὸ τὸ πρόβλημα δὲν μπορεῖ νὰ λυθῆ με ὅποιονδήποτε μορφὴν ἐθνικοποιήσεως, οὔτε καὶ με τὴν δημιουργίαν ἓνος ὀποιουδήποτε εἴδους κρατικοῦ τομέαν, ὅπως διατυμπανίζουν οἱ ρεβιζιονιστές. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὅλα ἐξαρτοῦνται ἀπὸ τὴν ταξικὴν φύσιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τῶν λειτουργιῶν ποὺ ἔχει ὁ κρατικὸς παράγοντας, ἐξαρτοῦνται ἀπὸ τὸ ἐρώτημα, κατὰ πόσον αὐτὸς ὁ τομέας χρησιμεύει γιὰ νὰ περιορίζῃ τὸ ἰδιωτικὸν κεφάλαιον ἢ γιὰ νὰ τὸ ἐνισχύει καὶ νὰ τὸ διευρύνῃ, κατὰ πόσον συνεισφέρει εἰς τὸν μετασχηματισμὸν τῶν παλιῶν σχέσεων ἢ εἰς τὴν διατήρησίν των. Κατὰ πόσον, τελικὰ, χρησιμεύει γιὰ νὰ θησαυρίζῃ οἱ ἐκμεταλλεῦτριες τάξεις ἢ, ἀντίθετον, ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ τους ἐπιπέδου. Εἶναι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ποὺ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῆς ἐξέλιξης αὐτοῦ τοῦ τομέαν. Εἴτε θὰ μετατραπῆ εἰς ἓνα ἐξ ὀλοκλήρου σοσιαλιστικῶν τομέαν, εἴτε θὰ γίνῃ ἓνας συνηθισμένος τομέας Κρατικοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ πάλιν ἀνάμεσα εἰς τὸν τομέαν τούτου εἶναι μιὰ ταξικὴ πάλιν ἀνάμεσα εἰς τὸν καπιταλιστικὸν δρόμον καὶ τὸν σοσιαλιστικὸν δρόμον ἀνάπτυξης, ἀνάμεσα εἰς τὴν ἐργαζόμενες μάζας καὶ εἰς τὴν ἐκμεταλλεῦτριαν τάξιν. Ὁ συσχετισμὸς τῶν ταξικῶν δυνάμεων εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξου-

σία και ἡ ἐνίσχυση τῶν θέσεων τῆς ἐργατικῆς τάξης σ' αὐτὴ τὴν ἐξουσία, εἶναι καθοριστικὰ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πάλης αὐτῆς, γιὰ τὸν προσανατολισμὸ τῆς ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ και σὲ βάρος τοῦ καπιταλισμοῦ, σ' αὐτὸν τὸν τομέα ὅπως και σ' ὀλόκληρη τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ὁ Κρατικὸς τομέας ποὺ δημιουργεῖται τώρα στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες εἶναι ἓνα θετικὸ φαινόμενο σὲ σχέση μεῖ ἄλλες πρωτόγονες μορφές οἰκονομίας (φυσικὲς ἢ μισοφεουδαρχικὲς). Εἶναι ὅμως καταστρεπτικὸ, πολὺ καταστρεπτικὸ νὰ συγχίζουμε ἓνα ὁποιοδήποτε τύπο κρατικὸ τομέα μετὰ τὸν σοσιαλισμὸ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ταξικὴ φύση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Μιὰ τέτοια στάση γίνεται ὁ νεροκουβαλητῆς τῆς ἀστικῆς τάξης και τοῦ ὑπερριλισμοῦ, τοῦ καπιταλισμοῦ και τῆς ἀντίδρασης.

Τὸ ἀγροτικὸ πρόβλημα παρουσιάζει μιὰν ἰδιαίτερη σπουδαιότητα γιὰ τίς τύχες τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες. Σ' αὐτές, ἡ ἀγροτικὴ ἀντιπροσωπεύει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ και εἶναι στὴν ἐπαρχία ποὺ βρίσκονται ριζωμένες και ἐκδηλώνονται, μετὰ τίς πιὸ ἀπαίσιες μορφές, οἱ παλιές προκαπιταλιστικὲς σχέσεις και ἡ ἀποικιακὴ ἐκμετάλλευση. Ἡ ἐπιτυχία, ἡ διάρκεια και ὁ ρυθμὸς τοῦ περάσματος τῆς ἀγροτικῆς ὑπαίθρου και ὅλης τῆς χώρας στὸν δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνάπτυξης ἐξαρτοῦνται κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς δρόμους ποὺ ἀκολουθεῖ κανεὶς και τίς μέθοδες ποὺ χρησιμοποιοῖ γιὰ τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

Ἡ ἐπαναστατικὴ θεωρία και πρακτικὴ μᾶς διδάσκουν πὼς, τὸ ἀγροτικὸ πρόβλημα πρέπει νὰ λυθεῖ μετὰ τρόπο ποὺ νὰ ἀλλάξουν ὅλες οἱ πλευρές τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς: ἰδεολογικὴ, πολιτικὴ, οἰκονομικὴ, κοινωνικὴ, μορφωτικὴ, τεχνικὴ, ὀργανωτικὴ κ.λ.π. Μ' ἄλλα λόγια πρέπει νὰ ὀλοκληρωθεῖ στὴν ἀγροτικὴ ὑπαίθρου μιὰ πραγματικὴ ἐπανάσταση στὶς οἰκονομικὲς και κοινωνικὲς σχέσεις, ἐπανάσταση ποὺ θὰ τῆς ἀλλάξει ριζοσπαστικὰ ὀλόκληρη τὴ φυσιογνωμία τῆς. Αὐτὴ ἡ ἐπανάσταση πρέπει νὰ διεξάγεται σταδια-

κά, σὲ συνάρτηση μετὰ τὴν ὀρίμανση τῶν ὑποκειμενικῶν και ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν στὶς ἀγροτικὲς περιοχές και σ' ὀλόκληρη τὴ χώρα. Πρὸς αὐτὸ τὸν σκοπὸ θὰ συνεισφέρη, στὴν ἀρχή, ἡ πραγματοποίηση μιᾶς ἐπαναστατικῆς ἀγροτικῆς μεταρρύθμισης πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐργαζόμενης ἀγροτικῆς, σύμφωνα μετὰ τὴν ἀρχή «ἡ γῆ ἀνήκει σ' ἐκείνους ποὺ τὴν δουλεύουν». Ἐνῶ τὸ πέρασμα τῆς ἀγροτικῆς ὑπαίθρου στὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο και ἡ γρήγορη ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων στὴν γεωργία ἀπαιτοῦν ἀναγκαστικὰ τὴν συνεργασία τῆς ἐργαζόμενης ἀγροτικῆς.

Γιὰ τὴν ἰδέα τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῆς ἀγροτικῆς, εἶναι ἐξ ἴσου ἐπιζήμιο τόσο ἡ ἐπιτάχυνση τῆς ἀγροτικῆς ἐπανάστασης ὅσο και κάθε δισταγμὸς γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσή τῆς. Κάθε μὴ ὀλοκληρωμένη λύση τοῦ ἀγροτικοῦ προβλήματος δημιουργεῖ περισσότερες εὐκαιρίες γιὰ τὴν καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη τῆς ὑπαίθρου παρά γιὰ τὴν σοσιαλιστικὴ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, κάθε ἀπόπειρα νὰ δοθεῖ μιὰ ριζικὴ και ἀνώριμη λύση στὸ ἀγροτικὸ ζήτημα ὑπερπηδώντας τὰ στάδια μετὰ τρόπο αὐθαίρετο, ὀδηγεῖ στὸν τυχοδιωκτισμὸ και προκαλεῖ ζημιές, πολλές φορές ἀνεπανόρθωτες, στὴν ὑπόθεση τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Σὲ κτυπητὴ ἀντίθεση μετὰ τὸν Μαρξισμό — Λενινισμό, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς παραδέχονται πὼς, γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, ἡ κύρια δράση δὲν πρέπει νὰ ἀποσκοπεῖ στὸν μετασχηματισμὸ τῶν οἰκονομικῶν και κοινωνικῶν σχέσεων ἀλλὰ στὴν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων μετὰ τὴ δικαιολογία πὼς αὐτὴ ἡ ἀνάπτυξη προετοιμάζει φυσιολογικὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση. Αὐτὸ μοιάζει σὰν δυὸ σταγόνες μετὰ νερὸ μετὰ τὴν ὀππορτουניστικὴ θέση τοῦ Κάουτσκι σύμφωνα μετὰ τὴν ὀποία, ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων μετασχηματίζει «αὐτόματα» τίς παλιές σχέσεις παραγωγῆς στὸ ἀντίθετό τους. Ἄν τοποθετηθεῖ ἔτσι τὸ ζήτημα, τότε καταλήγει κανεὶς σὲ μιὰν ἀντεπαναστατικὴν στάση ποὺ συνίσταται στὸ νὰ ἀναβάλλει ἐπ' ἀπειρον τὸ ζήτημα τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, μέχρι ποὺ νὰ ὀριμᾶσουν

οί υλικές συνθήκες. Χωρίς καμμιάν αμφιβολία, ή γρήγορη ανάπτυξη τών παραγωγών δυνάμεων είναι παράγοντας ζωτικής σημασίας για τις τύχες του σοσιαλισμού στις υπανάπτυκτες χώρες. Ο ειδικός χαρακτήρας τούτου του προβλήματος τών χωρών αυτών, βρίσκεται στο έρώτημα ποιός είναι ο δρόμος που άρμόζει να υιοθετηθεί σε κάθε μιá από αυτές για τή λύση του. Το παλιό παραδοσιακό μοντέλο ανάπτυξης, που βασίζεται πάνω στην ειδίκευση τής οικονομίας, που έξαρτάται, σ' ότι αφορά τις πρώτες ύλες, από τις ιμπεριαλιστικές αγορές, με λίγα λόγια σε μιάν οικονομία μονόπλευρη, δέν μπορεί να έξασφαλίσει στις παραγωγικές δυνάμεις ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης. Το μοντέλο αυτό δέν περιέχει, σαν κάτι τó αθύπαρκτο, τόν αποτελεσματικό μηχανισμό που είναι αναγκαίος για τήν διευρημένη αναπαραγωγή. Η ώθηση για ανάπτυξη του έρχεται από τά έξω, από τήν αύξηση τής ζήτησης τών πρώτων ύλων στην διεθνή αγορά. Είναι γι' αυτό που πρέπει να δημιουργηθεί όπωσδήποτε ένα άλλο μοντέλο τó όποιο θά τήν ώθηση από τó έσωτερικό, από τήν διεύρυνση τής έσωτερικής αγοράς.

Μ' αυτή τήν έννοια, ή ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού στις υπανάπτυκτες χώρες άπαιτεί όπως ή μονόπλευρη οικονομία αντικατασταθεί από μιάν οικονομία πολύπλευρη που να στηρίζεται στα δυό της πόδια, τήν γεωργία και τήν βιομηχανία. Μόνο μιá τέτοια οικονομία μπορεί να έξασφαλίσει μιá γρήγορη και πολυσύνθετη ανάπτυξη τών παραγωγικών δυνάμεων, μπορεί να σταθεροποιήσει τήν οικονομική ανεξαρτησία και να έντάξει δλους τούς πόρους τής χώρας στην ύπηρεσία τής σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης. Η έξβιομηχανοποίηση τής χώρας διά μέσου του σοσιαλιστικού δρόμου και με μέθοδες πραγματικά σοσιαλιστικές, άποτελεί τόν άποφασιστικό παράγοντα για τήν λύση αυτού του προβλήματος, στην πιό σύντομη χρονική προθεσμία. Το βασικό χαρακτηριστικό αυτής τής έξβιομηχανοποίησης πρέπει να είναι ή ταυτόχρονη ανάπτυξη τής βιομηχανίας έξώρξης και τής βιομηχανίας μεταποίησης, τής βαρειάς και τής έλαφριάς βιομηχανίας, με τήν προτεραιότητα να

δίνεται στην πρώτη.

Με τήν δικαιολογία ότι τάχα τά οικονομικά μέσα, τά στελέχη και ή πείρα είναι ανεπαρκή, και ότι πρέπει να άποφεύγονται οί άχρηστες θυσίες, με τήν δικαιολογία του διεθνούς καταμερισμού τής εργασίας και τής συνεργασίας με τις «σοσιαλιστικές» χώρες κ.λπ., οί ρεβιζιονιστές διαδίδουν τήν άποψη, και άκολουθούν τήν πολιτική που άποσκοπεί στο να άποτρέψουν τις υπανάπτυκτες χώρες από τó δρόμο τής έξβιομηχανοποίησης τους και να τις μετατρέψουν σε προμηθευτές γεωργικών προϊόντων ή πρώτων ύλων τών ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων. Στην περίπτωση αυτή, ο σκοπός είναι γνωστός, είναι αυτός τής παλιάς και νέας άποικιοκρατίας: ή καταλήστεψη τών πόρων τών υπανάπτυκτων χωρών, ή έξμετάλλευση και ή οικονομική και πολιτική ύποδούλωση τών χωρών αυτών.

Οί ιστορικές νίκες που έπετεύχθηκαν στην ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού, σε χώρες που ήσαν άλλοτε υπανάπτυκτες, έδειξαν πώς, για τήν λύση τών πολλών προβλημάτων που παρουσιάζει αυτή ή ανοικοδόμηση, πρέπει να εφαρμόζεται ή επαναστατική αρχή τής στήριξης στις δικές σου δυνάμεις. Όπως στην επανάσταση έτσι και στην σοσιαλιστική ανοικοδόμηση, καθοριστικός παράγοντας είναι ο έσωτερικός παράγοντας και σ' όλες τις ένέργειές του ο λαός πρέπει να βασίζεται στις ίδιες τις δυνάμεις του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

- 1) Ένβέρ Χότζα: Εισήγηση στο 6ον Συνέδριο του Κόμματος Έργασίας Άλβανίας 1971.
- 2) Γνωρίζουμε, π.χ., πώς ο ρωσικός λαός μπόρεσε να περάσει από τó σύστημα τής άγροτικής κοινότητας κατευθείαν στην φεουδαρχία, χωρίς να περάσει από τόν δουλοχτιτικό οικονομικο-κοινωνικό σχηματισμό.
- 3) Η θλιβερά περίφημη θεωρία τών «παραγωγικών δυνάμεων» του Κάουτσκι, άπόρριπτε δλοκληρωτικά τήν δυνατότητα του άμεσου περάσμα-

τος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ
σοσιαλισμό.

- 4) Στὸ περιοδικὸ «Προβλήματα τῆς εἰ-
ρήνης καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ», 1960,
ἀρ. 7 σελ. 74—80.
- 5) Ἐνθέρ Χότζα: Εἰσήγηση στὸ 6ον
Συνέδριο τοῦ Κ.Ε.Α. 1971.
- 6) Στὸ περιοδικὸ «Προβλήματα τῆς εἰ-
ρήνης καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ», 1963,

ἀρ. 2, σελ. 39—48.

- 7) Ροζέ Γκαρωντύ: «Γιὰ ἓνα γαλλικὸ
μοντέλλο τοῦ σοσιαλισμοῦ» Παρίσι
1968 σελ. 114.
- 8) Οἱ Γιουγκοσλάβοι ρεβιζιονιστὲς εἶναι
οἱ πιὸ ἔνθερμοι ὑποστηρικτὲς αὐτῆς
τῆς ἀποφῆς.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Α. ΝΕΟΦΥΤΙΔΗ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ

Τò πρόβλημα τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ ἀποτελεῖ σήμερα γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς Μαρξιστὲς – Λενινιστὲς τὸ γεαλύτερο καὶ σημαντικώτερο ἀναμφίβολο πρόβλημα. Ἡ δημοσίευση στὸν «Κομμουνιστὴ» τοῦ ἄρθρου τοῦ Ἀλθάνου συντρόφου Ἀριστοτέλ Πανό, σὰν μιὰ ἀφορμὴ, γιὰ μιὰ πλατεῖα καὶ ἀνοικτὴ συζήτηση ἀποτελεῖ ἐνέργεια πετυχημένη, γιατί δίνει τὴν εὐκαιρία γιὰ μιὰ ἐποικοδομητικὴ ἔκθεση καὶ μιὰ πάλιν ἀπόψεων πάνω στὸ πρόβλημα, πὺ ὅπωςδήποτε φέρνει μαζί της πολλὴ πείρα καὶ φῶς, πολὺ ξεκαθάρισμα.

Πιστεύω, ἀνεπιφύλαχτα, πὺς τὸ πνεῦμα τῆς συζήτησης αὐτῆς δὲν βάζει ἐρωτήματα, οὔτε ἀμφιβολίες ἢ δυσπιστία στὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ. Ἀντίθετα σκοπεύει σὲ οὐσιαστικὰ προβλήματα ἀναζητώντας τὴν λύση τους στὸ φῶς τοῦ Μαρξισμοῦ – Λενινισμοῦ. Τέτοια προβλήματα εἶναι:

α) Ποὰ τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ αἷτια τῆς παλινόρθωσης;

β) Σὲ ποῖο στάδιο βρίσκεται ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ.

γ) Ποιὰ ἡ μορφή τῆς παλινόρθωσης.

δ) Εἶναι ἢ ὄχι ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση Ὑπερδύναμη καὶ Σοσιαλιμπεριαλιστικὴ χώρα;

ε) Ποιὰ ἡ ποιοτικὴ μορφή τοῦ Σοσιαλιμπεριαλισμοῦ.

Τὸ θέμα, τὰ προβλήματα καὶ οἱ πτυχές τους εἶναι τεράστια. Θὰ ἐκθέσω σήμερα τίς ἀπόψεις μου πάνω στὸ πρῶτο πρόβλημα κρατώντας τίς ἄλλες γιὰ ὑστερώτερη εὐκαιρία.

Α' ΠΟΤΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΘΕΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μπαίνει τὸ βασικὸ ἐρώτημα. Τὶ προηγείται σὰν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ σὲ μιὰ χώρα πὺ πέρασε στὸ Σοσιαλιστικὸ προτσές; Ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ ἐποικοδομηματος ἢ ἡ διάβρωση καὶ ἡ ὑπόσκαψη

της βάσης; Νομίζω πώς σ' αυτό το έρωτημα συγκεντρώνεται ή βαθειά διαφωνία μου με τις απόψεις του Άλβα νου συντρόφου. Ο συν. Άριστοτέλ Πανό τοποθετεί σαν αρχή τον έκφυλισμό του έποικοδομήματος. Η άποψη αυτή είναι διάχρητη στο άρθρο του: «Η παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Σ.Ε. είχε — όπως ξέρουμε — σαν πρόλογο τη μεγάλη ιδεολογική προδοσία και τον σφετερισμό της ήγεσίας του Κομμουνιστικού Κόμματος της ΕΣΣΔ από μια ομάδα προδοτών», «Αυτοί οι προδότες του Μ.Λ. μ' έπικεφαλής τον Χρουτσώφ, άνοιξαν τον δρόμο για τον έκφυλισμό της δικτατορίας του προλεταριάτου...». «Αν και ή έναρξη του έκφυλισμού του σοβιετικού έποικοδομήματος σήμανε επίσης και την αρχή της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, αυτός ο έκφυλισμός του έποικοδομήματος δεν θα μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς τον έκφυλισμό της οικονομικής βάσης. Η έναρξη της διαδικασίας του έκφυλισμού του έποικοδομήματος συνοδεύτηκε λοιπόν, αναγκαστικά και από την διαδικασία έκφυλισμού της οικονομικής βάσης» («Κομμουνιστής» τεύχος δεύτερο, σελ. 30, 31).

Αν πράγματι αυτή ήταν ή διαλεκτική σειρά για την παλινόρθωση του καπιταλισμού σε μια Σοσιαλιστική χώρα, τότε θα έμεναν ξεκρέμαστα και αναπάντητα πολλά έρωτήματα. Ο έκφυλισμός του έποικοδομήματος έξυπακούει δυνάμεις που να βρίσκονται στην ήγεσία και σε καίρια πόστα. Δυνάμεις που να μπορούν να χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και όλα τα μέσα μαζικής έννημέρωσης. Δυνάμεις που να έχουν την δυνατότητα να ευνουχίζουν την δικτατορία του προλεταριάτου και να επιβάλλουν την δική τους δικτατορία. Με λίγα λόγια προϋποτίθεται με ρεβιζιονιστική ήγετική κάστα, που να έχει κάτω από τον έλεγχό της την κρατική μηχανή. Πώς όμως είναι δυνατόν να γεννηθεί και αναπτυχθεί σ' ένα Σοσιαλιστικό κράτος μια τέτοια κάστα, αν ή οικονομική βάση είναι γερά θεμε-

λιωμένη στον Σοσιαλισμό κι' αν οι παραγωγικές σχέσεις αναπτύσσονται προς τις πιο Σοσιαλιστικές από μέρα σε μέρα; Νομίζω πώς, όπως εκθέτει τα πράγματα ο συν. Άριστοτέλ Πανό βρίσκονται σε σχήμα όζύμωρο. Μονάχα ο έκφυλισμός της βάσης από διάφορες αντικειμενικές και ύποκειμενικές συνθήκες και συγκυρίες, που δεν αντιμετώπισθηκαν σωστά μπορεί να επιτρέψει τη γέννηση καπιταλιστών, που να εξέλιχτούν σε ήγετική κάστα και σε νεοαστική τάξη. Είναι από αυτή τους την θέση (ανάλογα με το προτσές άνόδου τους στην έξουσία και το πέραςμα των μέσων παραγωγής στα χέρια τους) που θα αρχίσουν την ύπονομευτική τους δουλειά για τον έκφυλισμό του έποικοδομήματος.

Ο Μαρξισμός μās διδάσκει πώς ο τρόπος παραγωγής καθορίζει αποφασιστικά όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής και δείχνει την σχέση που υπάρχει ανάμεσα στις οικονομικές κοινωνικές σχέσεις και σ' όλες τις άλλες σχέσεις της δοσμένης κοινωνίας. Άκόμα ο Μαρξισμός μās διδάσκει, πώς ή βάση είναι που καθορίζει το έποικοδόμημα και πώς κάθε αλλαγή της βάσης (δηλαδή των παραγωγικών σχέσεων) φέρνει μαζί της ριζικές αλλαγές και στο έποικοδόμημα. Άσφαλώς με την σειρά του και το έποικοδόμημα επιδρά στην βάση. Έτσι το έποικοδόμημα αναπτύσσει τον ρυθμό της μετατροπής των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων σε σοσιαλιστικές ή τον επιδραδύνει. Είναι για παράδειγμα γεγονός πώς ή γνώση και ή κατάχτηση του Μαρξισμού — Λενινισμού από τις μάζες, ή συνειδητή Μαρξιστική ιδεολογία επιταχύνει την ανάπτυξη των Σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής και αντίθετα ή ιδεαλιστική ιδεολογία επιβραδύνει την διάλυση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής. Όμως εκείνο που αποτελεί την βασική και αρχική αίτία για την κοινωνική αλλαγή είναι αναμφίβολα ή αλλαγή της οικονομικής βάσης.

Μέ ὅλα ἐτοῦτα εἶναι ξεκάθαρο, πῶς πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τίς πραγματικές αἰτίες τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στήν ΕΣΣΔ, ὄχι στήν «μεγάλη ἰδεολογική προδοσία καί τόν σφετερισμό τῆς ἡγεσίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος» μὰ στόν ἐκφυλισμό τῆς οἰκονομικῆς βάσης, ἀπό ἀντικειμενικές βασικά, ἀλλά καί ὑποκειμενικές συνθῆκες, πού δέν ἀντιμετωπίστηκαν σωστά.

Β' ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΧΡΟΥΤΣΩΦ.

Ἡ σωστή καί διαλεκτική ἔρευνα τῶν γεγονότων καί τῶν φαινομένων ἀποτελεῖ γιά μᾶς τοὺς Κομμουνιστές τὸ πιό σύγχρονο ὄπλο ἐνάντια στόν καπιταλισμό. Ὅπλισμένοι μὲ τὴν διαλεκτική καί δουλεύοντας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ θὰ πρέπει νὰ σκίζουμε τὴν ἀπατηλὴ ἐπιφάνεια τῆς Ἱστορίας καί τῶν γεγονότων καί νὰ ἐμβαθύνουμε στήν οὐσία καί στήν ἀλήθεια, ψάχνοντας γιά τὴν ρίζα τοῦ κακοῦ.

Δυστυχῶς σήμερα γίνεται πολλὴ χρῆση, ἐπιπόλαια θάλεγα τοῦ πραξικόπηματος τοῦ Χρουτσωφ καί τῆς κλίκας του, πού ἐπέφερε τὸν σφετερισμό τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστές καί τὴν στροφὴν στήν παλινόρθωση. Ἡ τέτοια ἐξέταση τοῦ προβλήματος αὐτοῦ φέρνει μαζί τῆς τὴν ἐπιφανειακὴ ἀντιμετώπιση τῶν πραγμάτων καί τὴν ἀναλήθεια. Ἔτσι γίνεται ἀδιάκοπα λόγος γιά κάποιο Χρουτσωφικό πραξικόπημα, πού μέσα σὲ λίγο χρόνο, αὐτόματα, ἀνάτρεψε μιὰ ὁλόκληρη Σοσιαλιστικὴ πορεία καί πρόσταξε τίς συνταγμένες δυνάμεις τῶν προλεταρίων σὲ μεταβολὴ καί ἀνάποδη πορεία. Μὲ τέτοια ἐπιχειρήματα εἶναι σὰν νὰ προσπαθοῦμε νὰ σηκώσουμε ἀπὸ τὸν δρόμο μιὰ πεπονόφλουδα, ριχνοντας πιὸ κάτω δέκα ἄλλες γιά τίς κατοπινὲς γεννιές.

Κανένα τέτοιο πραξικόπημα δέν θὰ μποροῦσε νὰ σταθεῖ ἢ νὰ πετύ-

χει σὲ μιὰ χώρα μὲ σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγῆς, σὲ μιὰ χώρα μὲ σοσιαλιστικὴ οἰκονομικὴ βάση. Ποτὲ δέν θὰ ξεφύτρωνε καί δέν θὰ ἀναπτυσσόταν, ἂν ἀντιμετώπιζε μιὰ σωστὴ ἐφαρμογὴ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στίς δοσμένες συνθῆκες ὅπου ἡ ἐργατικὴ τάξη, σὰν ἡγεσία τῆς ἐπανάστασης ἔχει στὰ χέρια τῆς τὰ μέσα παραγωγῆς, τὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς καί τὴν κατανομὴ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Οἱ εἰσηγήσεις τοῦ Χρουτσωφ στὸ 20ο Συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, γιά κατάργηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου καί ἀντικατάστασή τῆς ἀπὸ τὸ «Παλλαϊκὸ κράτος», γιά εἰρηνικὴ συνύπαρξη (οὐσιαστικὰ τάξεων!!!) εἰρηνικὴ ἀνέλιξη καί εἰρηνικὸ πέρασμα, ἂν εἶχαμε μιὰ στέρεη Σοσιαλιστικὴ οἰκονομικὴ βάση καί ἔτσι καί ἓνα σοσιαλιστικὸ ἐποικοδόμημα θάταν ἀδύνατον ὄχι μόνον νὰ γεννηθοῦν μὰ καί νὰ γονιμοποιηθοῦν μέσα σὲ μιὰ τέτοια χώρα. Θάταν ἓνας σάπιος σπόρος θαμμένος στήν γῆ πού σιγὰ - σιγὰ θὰ διαλυόταν. Μὰ καί στήν τελευταία περίπτωση, ἂν κάποιος «λαθροκομμουνιστής» παρουσίαζε τέτοιες εἰσηγήσεις θὰ ἐμοιαζαν μὲ σαπουνόφουσκες, πού φυσώντας, θὰ τίς ἔσπαζαν οἱ προλετάριοι κομμουνιστές γιά πλάκα καί ὁ ἴδιος ὁ Χρουτσωφ θὰ «ἀποβαλλόταν ἀπὸ τὴν τάξη» ἢ θὰ τοῦ ἐπιβαλλόταν τιμωρία στήν γωνιὰ μὲ τὴν πλάτη ἀνάποδα!!!

Τὸ πρόβλημα ἔχει πολὺ πιὸ βαθιές ρίζες κι' εἶναι αὐτὲς τίς ρίζες πού πρέπει νὰ βροῦμε γιά νὰ τίς κόψουμε μιὰ γιά πάντα, γιά τὴν σωστὴ καί σίγουρη ἀνοικοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ, πού θ' ἀνοίξῃ τὸν δρόμο στήν ἀταξικὴ κοινωνία, στήν εὐημερία, τὴν εἰρήνη καί τὴν προκοπή.

(Κρατῶ τίς ἄλλες μου ἀπόψεις γιά ἄλλη εὐκαιρία).

ΕΝΑΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ.Κ.Κ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ	ΕΛΛΑΔΑ	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
χρονιάτικη	£3	δρ. 400	\$10
έξάμηνη	£1.500	δρ. 200	\$5
τρίμηνη	£0.750	δρ. 100	\$2,50

Ἀποστέλλετε τὸ ἀνάλογο ποσὸ γιὰ χρονιάτικη, ἑξάμηνη ἢ τρίμηνη συνδρομὴ στὴν διεύθυνση:

Βυζαντίου, 6B — ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ἢ Τ.Π. Ο'ΚΟΝΝΟΡ, 7
ΛΕΜΕΣΟΣ

Μὲ τὴν καταβολὴ τοῦ ποσοῦ καὶ τὴν ἐγγραφή σας, σὰν συνδρομητὲς τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» γράφετε καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσή σας γιὰ νὰ σᾶς ἀποστέλλουμε κάθε μῆνα τὸ καινούργιο τεῦχος τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ».

Έχτύπωση Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου